(Silenci)

#538 / 14 - 20 DE FEBRER 2019 / ~~2,95€~~ / TE'L PODEM REGALAR GRÀCIES ALS NOSTRES ANUNCIANTS

etnia BARCELONA

Titanium Collection

Visit us at our Flagship Store *(Carrer de l'Espaseria, 1-3, 08003 Barcelona)* or at *www.etniabarcelona.com*

Sumari

Del 14 al 20 de febrer del 2019

(Els llocs més tranquils de BCN)

Shhhhhhhhhh... **Reportatges, pàg. 14**

Llum BCN **Coses per fer, pàg. 22**

CRISTINA ASENJO BAILE

Cupido **Música, pàg. 34**

MARIA DIAS

La Capella **Art, pàg. 39**

Reportatges

14. Shhhhhhhhhh...
Una mica de silenci, sisplau! En Jordi Garrigós ha parat l'orella fins que ha trobat els llocs amb menys soroll de Barcelona. Relaxeu-vos-hi!

18. Calçots!
La Maria Junyent ens ha buscat cinc barbacoes a l'aire lliure a menys d'una hora de Barcelona perquè hi suqueu de gust.

Seccions

06. Ara i aquí
22. Coses per fer
28. Cinema
31. Teatre i Dansa
34. Música i Nit
38. LGBTI
39. Art
41. Menjar i Beure
44. Tendències

CONVERSA AMB NOSALTRES

facebook.com/timeoutbcn
@timeoutbcn
@timeoutbcn

MIRA AIXÒ!
Per **María José Gómez**

Les fletxes de l'amor Mireu una mica més amunt: un membre de Cupido emula el déu romà. A la pàg. 34 el supergrup confessa per què són fans de l'amor i no s'hi caguen, que és just el que fa el col·lectiu CCCHUSMA: llegiu-ne els detalls –gens escatològics– a la pàg. 38. També us expliquem on trobar el complement afrodisíac per arrodonir una cita romàntica: a Casa Tejada (pàg. 41) han servit 11.000 ostres en menys de dos mesos...

Ara i aquí

Per Andreu Gomila, Maria Junyent i Ricard Martín
timeout.cat/barcelona

Tria de què escriuen Tina Vallès, Maria Cabrera, Sebastià Portell i Gonzalo Torné a **@TimeOutBCN**

Carboni catorze

Un relat de Maria Cabrera

FEIA TEMPS QUE seguia aquell corriol: un senderó que havia nascut, discret, enmig d'un bosc de falgueres, com per pur caprici de les frondes. S'havia quedat absort tocant el revers granellut d'una d'aquelles fulles; els petits bonys que acaronava li recordaven les papil·les d'una llengua. I llavors l'havia descobert: com el cap d'una madeixa que es desenrotllés, allà mateix es desenroscava, rere una roca, un caminet poc fressat, només perceptible per la lleu inclinació de les plantes, que giraven la memòria fòssil de les tiges en una mateixa direcció. I l'havia assaltat, esclar, com qui es llança amb entusiasme a seguir el fil d'un record que no sap cap a on mena.

El camí havia resultat geniüt: s'enfilava obstinadament per les costes i resseguia, superb, el caire d'una cinglera pigallada de blaus, grisos i blancs de basalt. Dies. No sabia quants. O setmanes? Menjant els brots de verd eixarreïts que sabien resguardar-se de la tenacitat de l'aire. D'aquell vent que no parava de cantar. Eixarreint-se ell també, dormint arraulit entre les roques, aferrant-s'hi com les pagellides.

Descansava poc i somiava massa. Cansat de tanta gana i tanta dèria de camí, de nit s'afigurava que a poc a poc es feia de roca: començant per les dents. Enfonyava les pales diamantines en un pedruscall, que es badava flonjo com un panet calent, i s'hi ficava a dintre i el dedins era tendre i li guaria els mals de les mans i els peus.

Al principi havia flaquejat –atura't, gira cua–, però més tard s'havia oblidat del dubte, com qui oblida una cara que fa temps que no veu. I quan gairebé no sabia on acabava ell i on començava el camí, quan s'havia oblidat la forma i no s'entenia els confins, tot d'un plegat la sendera va fer una corba tancada-tancada, com una o que a última hora se'n desdigués, i pataplof: amb un darrer esforç de terra i pols va desenrotllar-se com una llengua exhausta i va anar a morir sobre l'asfalt.

Les plantes li coïen sobre el paviment negrós. Caminava per l'ombra, amb por de clivellar-se, de desfer-se en un riu de vetes mal conglomerades. No sabia què buscava però pujava amunt, i com més s'enfilava la ciutat i més s'apinyaven les cases, aferrades les unes a les altres fent-se no se sabia si ràbia o companyia, més se li enganxava una nosa al coll, com un dit que li premés més i més fort la gola. La porta de la catedral era oberta i la nau, fresca i buida. Hi havia espelmes enceses, i les metxes preses vacil·laven mudes. Els sants no: els sants callaven amb convicció. El reflex de les flametes se'ls movia dins dels ulls de vidre, com capgrossos dins d'un estany. La idea de les larves dansant el va marejar, i va enfilar feixugament una escaleta lateral, cargolada i estreta com un budell. Fins al campanar. I més enllà encara: caminava amb cura per la teulada, cap a l'angle de la coberta contra el qual s'ajocaven el cel i la tarda. Amb un darrer esforç va fer-se lloc entre les teules, es va asseure i, cloent els ulls com dues conquilles, va aclofar-se en el son mineral del segle.

Caminava per l'ombra, amb por de clivellar-se, de desfer-se en un riu

→ La setmana que ve... 'Roba estesa' per Sebastià Portell

QUÈ FER SI VOLS...

Tres coses que has de fer aquesta setmana

WARREN DU PREEZ NICK THORNTON JONES

Ballar

El duo britànic **Massive Attack** fa parada a Barcelona amb la seva gira mundial en commemoració del 20 aniversari del seu tercer i icònic disc, *Mezzanine* (1998). Serà el dissabte 16 al Sant Jordi Club.

Reflexionar

Els dispositius tecnològics s'han convertit en una pròtesi dels nostres cossos i en una eina de relació permanent amb el món. El filòsof italià **Franco 'Bifo' Berardi** i l'assagista **Ingrid Guardiola** en parlen el dimarts 18 al CCCB.

Rebel·lar-te

El Centre Cultural Albareda acull l'exposició ***Punk en femení. Una història del punk a través de les seves dones (1975-1983)***. El dijous 14 a les 19.30 h hi actuen les Pentina't Lula: garatge punk, actitud combativa i humor.

NO AMIGO, NO TODAS LAS CERVEZAS SON IGUALES

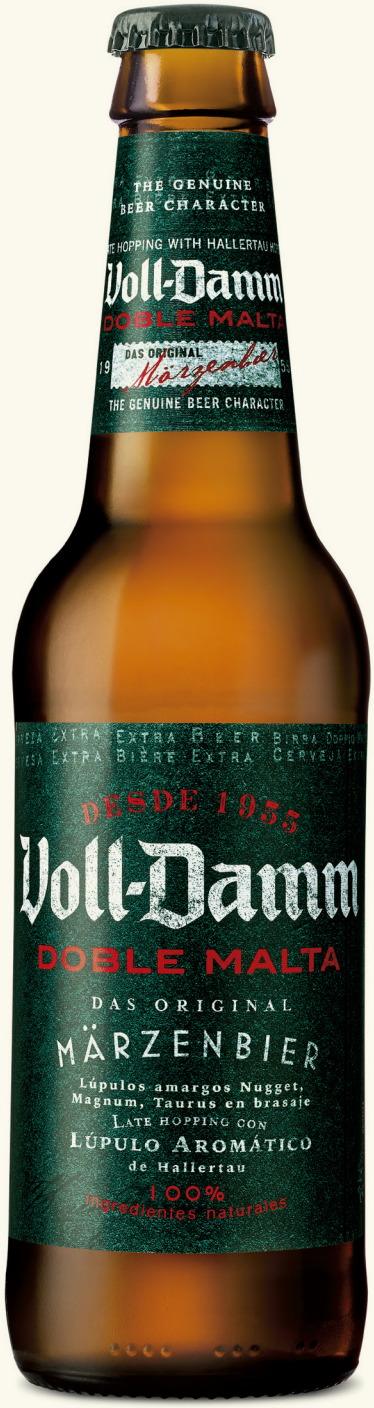

DOBLE 0 NADA

Voll-Damm
DOBLE MALTA

Voll-Damm recomienda el consumo responsable 7,2º

QUEDA'T AMB ELL

Van néixer després dels Jocs Olímpics i ja es fan sentir. Recorda els seus noms

IRENE FERNÁNDEZ

Màrius Folch

Estudiant, 19 anys. @mariusfolk

Dius que no ets ni poeta ni escriptor.
No m'hi considero, però escric poesia i textos per reflexionar. I acabo de publicar un recull que es titula *Poemas para pensar y no pensar* amb una editorial que es diu Postdata Ediciones. Hi ha poema i prosa, narracions bastant filosòfiques, una mica de tot.

Quins temes toques?
Hi ha una part més romàntica, relacionada amb l'amor, després hi ha un apartat més fabulós, místic, bucòlic i melancòlic... Hi ha una altra part que parla sobre els orígens. Tinc un poema sobre moda, dedicat a l'Agatha Ruiz de la Prada, perquè jo estic una mica relacionat amb aquest món. I també hi ha un poema que parla de Don Quixot i l'addicció al mòbil.

Quina combinació!
Sí, és per reflexionar sobre l'ús que fem de la tecnologia. Jo volia escriure poemes que fessin pensar el lector i que aquest en pugui fer la seva interpretació, que cadascú llegint-los es pugui trobar a ell mateix.

Un poeta: José de Espronceda
Una dissenyadora: Krizia Robustella

Quin és el teu vincle amb la moda?
Soc model des dels 16 anys. He fet de tot, fotografia editorial, anuncis, passarel·la... Ara fa poc vaig desfilar a la Madrid Fashion Week. És una passió, m'encanta el món de la moda, perquè crec que és un món on pots expressar-te i fer art. Quan pujo a la passarel·la em sento millor, més segur... i quan en baixo soc una altra persona!
■ *Begoña García Carteron*

SENTIT AL CARRER

Coses divertides (o no) que hem sentit aquesta setmana als carrers de Barcelona

Una dona i un home. Ell diu:
–El dietista m'ha dit que mengi més ou.
–I ho fas?
–Sí. Avui, ous amb xoriço i patates.

Al Primark, a finals de gener:
–Teniu botes calentetes d'hivern?
–No, ara no.
–I quan en tornareu a tenir?
–Ui, ara ja només entra roba d'estiu.

En un bar, un paio es mira embadalit la cambrera. Ella:
–¿Qué pasa? ¿Que no te gusta mi *outfit*?

Una nena de cinc anys al seu pare:
–Papa, la gent que fuma es mor?

Una anciana de 80 anys a una de 90:
–Veus? Si de jove haguessis fet exercici no caminaries tan malament!

Vas néixer després del 92? Escriu-nos a **redaccio@timeout.cat**

FIGHT!

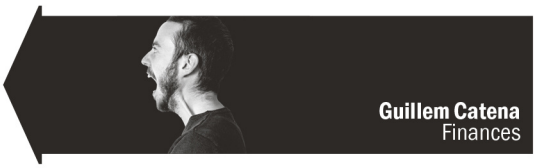

Aquesta setmana: Formatge

(i la setmana que ve... Disfresses)

Desfer-se en plaer

Traguem-nos-ho al principi: el formatge no és el més saludable dels vicis, com acostuma a passar amb tots els plaers menys el sexe. No obstant això, tampoc és comparable als estralls de l'alcohol, o de la xocolata, sense anar més lluny. Els gavatxos, que saben molt de la relació entre teca i delit, presumeixen de tenir més de 365 varietats de formatges, un per a cada dia de l'any. *Vive la France!* Quin altre aliment pot presumir de ser tan antic com la història i haver aconseguit –ja des d'època romana– un grau de sofisticació en l'elaboració que ni les esferificacions de Ferran Adrià? No per casualitat els grecs –que de la vida en sabien i en saben– ho consideraven un regal dels déus, i no ens costa imaginar el càtering de l'Olimp en què destaca el formatge, per descomptat, acompanyat sempre del millor vi, pica-pica ideal per recuperar forces entre festes dionisíaques/bacanal. Fa savi, no ens enganyem, constatar que els millors plaers de la vida són els més senzills, i continuo parlant de formatge, malpensats.

ORIOL MALET

Intolerància al formatge

No és per temes de salut que soc intolerant al formatge. És més personal: fàstic. El formatge... Una espècie de llet coagulada, deixada fermentar, on es conjuren fongs i bacteris. Es diu que l'origen data del 6000 aC: normal que foti aquest tuf de caducat. En quina ment malalta sorgeix la idea de tastar un aliment que desprèn una flaire que ens recorda més els peus que una delicatessen?

Als amants d'aquest pseudoaliment se'ls anomena turòfils, jo prefereixo anomenar-los tufòfils, que deriva del vocable 'menjatufs'. Per evitar menjar formatge en un restaurant, he arribat a fer-me passar per intolerant a la lactosa, i la broma em va sortir cara. En lloc de dinar un bon menú amb un caneló i *brownie* de postres, m'ho van canviar per peix bullit i una trista macedònia. Suposo que és la venjança dels 'tufòfils'. Sospito de tots aquells locals que de postres ofereixen algun tipus de formatge. Dona'm un bon coulant que regalimi xocolata i deixa't del iogurt caducat que se t'ha convertit en formatge.

GRRRR!

Grans coses que envegem d'altres llocs

Edificis més que sostenibles com a Noruega

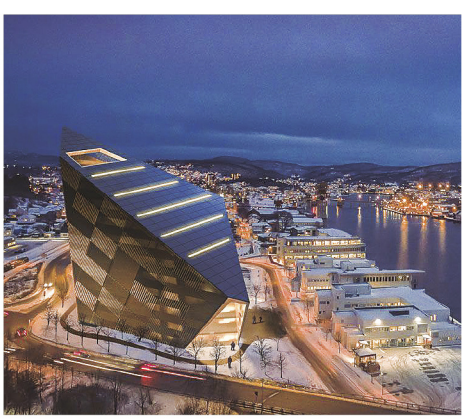

Recordeu la moda de construir a la vora de la Mediterrània edificis de vidre com als països nòrdics? Aquells que a l'estiu es transformen en hivernacles i calen milers de watts per refredar-los? Passem pàgina. Ubicada a Porsgrunn (Noruega), la Powerhouse Telemark prepara la inauguració i serà un edifici d'oficines que generarà més energia de la que consumirà. Panells fotovoltaics, façana sud de vidre transparent pel sol, la nord-est de fusta per protegir-la i la nord amb materials reciclats d'altres edificis de la zona. Ideat per Snøhetta Arquitectes oferirà un jardí públic al terrat per als habitants de la ciutat. Un model, aquest sí, per copiar obertament. ■ *Manuel Pérez*

Més coses que voldríem tenir a BCN a **timeout.cat/grrrr**

BCNQUIZ!

Poetes

Per **Ricard Martín**

Encara falta molt pels Jocs Florals, però sempre és un bon moment per recordar els fets i les obres dels nostres grans poetes. Què en saps?

1. Parent d'Esperanza Aguirre, venia tabac a la Rambla i era poeta. Qui?

01. El Baró de Txorrapelada, un aristòcrata basc que va marxar d'Urretxu cercant una ciutat tolerant amb els gais.
02. Jaime Gil de Biedma, que va treballar a la Compañía de Tabaco de las Indias.
03. José María Pemán, destacat poeta franquista, autor de *Tardes con el brazo incorrupto de Santa Teresa*.

2. Rimadors ètics i estètics

VASALT

→ No heu guardat fusta al moll. Ell sí!

TRIAGRAM

→ Supervendes contemporani i arquitecte.

LIQUEM

→ El *Mare Nostra* de la poetessa fot els creients.

IRISNEGRO

IDENTI-KIT!

És poeta, prosista, literari i acadèmic. Però com que som sensacionalistes, us direm es va casar als 66 anys amb la seva xicota de joventut.

La imatge d'aquest poeta és icònica. Si veieu passejar per la ciutat un senyor amb barret fedora, abric llarg, bufanda i cara de vida interior: és ell!

3. Cert o fals?

→ Mossèn Cinto Verdaguer, llorejat poeta nacional, feia exorcismes al Born, en una casa del número 7 del carrer Mirallers.

4. "Em mataré abans dels 50". Qui ho va dir?

01. Josep Maria de Sagarra, mentre es fotia una llagosta Thermidor i davallava la segona ampolla de Château Lafitte. Era broma.
02. Gabriel Ferrater, l'autor de *Les dones i els dies* (1968).
03. Joan Vinyoli, que tot i ser fan de Rilke i Goethe, va arribar fins als 70 anys.

← **SOLUCIONS**: **1.2**. Gil de Biedma era oncle d'Aguirre i director de Tabacos de Filipinas. El 1965 el van vetar al PSUC per gai. **2.** Joan **SALVAT-Papasseit**: l'autor del vers "Heus aquí: jo he guardat fusta al moll" va tenir una vida dura i obrera. Joan **MARGARIT**. *Des d'on tornar a estimar* (2015) va superar els 10.000 exemplars. Dolors **MIQUEL**. L'Associació Espanyola d'Advocats Cristians la va demanar per lliegir el poema *Mare Nostra* als Premis Ciutat de Barcelona l'any 2016. **3. Cert**. L'autor de *Canigó* expulsava ditmonis sense autorització papal; l'escàndol el va 'exiliar' una temporada a prop de Vic. **4.2**. Va complir la seva promesa amb pastilles. Catorze anys abans, el seu pare havia fet el matèix. IDENTI-KIT: **Pere Gimferrer**.

Si no treballés a Time Out seria... Faronera

Henar Pérez Trafficker

Sí, des de ben petita que he sentit una atracció cap als fars, i allà on viatjo, si hi ha mar, aprofito per fer-hi una visita. En el meu món ideal seria faronera d'un petit far en una illa remota, lluny de la civilització però en un lloc prou càlid per no passar fred. Tindria el meu hortet, quatre gallines i una prestatgeria plena de llibres. No sé si és perquè vaig néixer a Llesp, un poble ben petit, o si en una vida passada vaig ser una cuca de llum, però m'imagino asseguda sola al peu del meu far, feliç de guiar els navegants que creuen l'oceà en mig de la nit i contemplant un cel sense cap mena de contaminació.

Troba més inspiració per descobrir Barcelona i gent al·lucinant a **timeout.cat**

SÈRIES

You

QUAN PENSÀVEM QUE això dels sociòpates a les sèries estava mastegat i esgotat, arriba *You* per aportar frescor al gènere. La sèrie tracta l'amor des de l'obsessió més malaltissa, a través de la relació entre Dan Humphrey, un Dexter romàntic, i Guinevere Beck, la víctima. Un retrat molt actual de l'ús de les xarxes socials, els *influencers* i en general dels xalats que ens rodegen. En l'era d'Instagram els *stalkers* ho tenen fàcil. Una història que us farà repensar la vostra vida a Internet.

■ *Serielizados*

→ Disponible a Netflix.

A favor

L'híbrid entre comèdia negra romàntica i thriller macabre és el que enamora. Converses que podrien sortir de *Gossip Girl* i escenes tenses que podria protagonitzar Dexter Morgan. L'originalitat va cara i s'ha d'apreciar.

En contra

Estimareu el sociòpata. Una sensació estranya, però recorrent: adorar la ment perversa per sobre de la víctima. En aquest cas, però, la resta de personatges són de tret al genoll, així que queda justificat.

DICCIONARI URBÀ

ARGOT PER A BARCELONINS XERRAIRES

Per Josep Pedrals

Jazz-i-ment

La suma de la música afroamericana i el conjunt de les funcions psíquiques (intel·lecte) al·ludeix a l'acumulació de restes fòssils. Ço és: quan el swing toca l'esperit, profunditza en l'arqueologia del pensament musical.

3 RAONS PER LLEGIR...

EL SUEÑO DE LOS MÁRTIRES
Dardo Scavino
→ Anagrama. 248 pàg. 18,90 €.

1.
Entendre la guerra

Com un dels grans fenòmens del segle XXI, el terrorisme islàmic suscita debats i opinions per tot arreu: del veí del cinquè al polític de torn. I per descomptat, als mitjans de comunicació, que massa sovint presenten un discurs superficial i trufat de llocs comuns. El filòsof Dardo Scavino fa una anàlisi que intenta comprendre'n l'origen, el significat i els motius. Li ha valgut un Premi Ciutat de Barcelona.

2.
***"LOL* yihad"**

"Jo somniava ser metge, ara només vull ser màrtir". És un dels versos que va escriure Rachid Kassim; gihadista mort per l'atac d'un dron estatunidenc el 2017. A Kassim, nascut i criat a França, li agradaven el karate i el manga i escrivia coses com "*LOL* yihad" a la seva pàgina de Facebook. L'any 2015 va viatjar a Síria per unir-se a les files d'Estat Islàmic. Per què?

3.
Periodisme de dades

Scavino no fabula. Aquest assaig és ple de notes i bibliografia perquè el lector pugui contrastar totes les dades que dona, com per exemple que el 90% de les víctimes de drons no pertanyen a Al-Qaeda ni a Estat Islàmic.

■ *Maria Junyent*

Troba més lectures apassionants a **timeout.cat/llibres**

MÓN TIME OUT

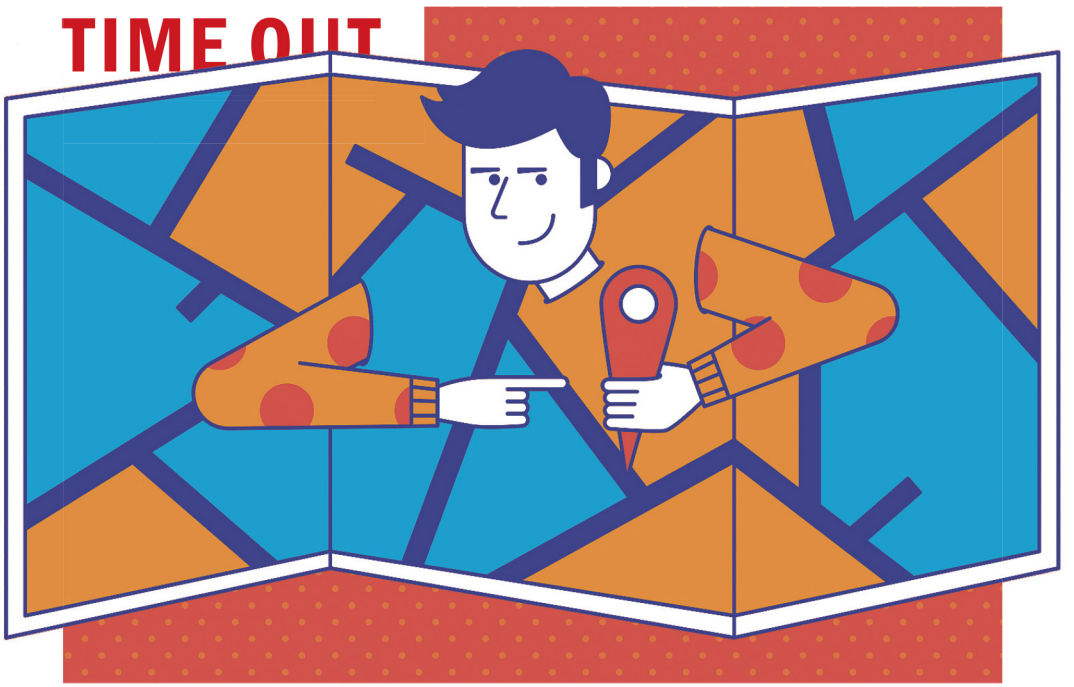

La ciutat més divertida del món?

MÉS DE 15.000 persones de diferents racons del planeta van contestar l'any passat unes senzilles preguntes que van posicionar Barcelona entre les ciutats més divertides del món. Hi esteu d'acord? La vostra opinió és fonamental per destacar les coses que us agraden de la ciutat, i també les que detesteu. Quin és el millor barri per viure-hi? Quin és el millor districte per sortir de festa? Arriba el moment de revalidar la posició, o millorar-la! Som afortunats per tenir una oferta cultural variada i ara podem fer de Barcelona una referència mundial, però abans calen les vostres aportacions. Participeu en el Time Out Index 2019 (timeoutindex2019.surveynetwork.com) i compartiu el vostre amor per Barcelona. És amè i anònim, i segur que la fareu pujar al capdamunt del rànquing de les 32 ciutats més increïbles del món. Per menys temps del que invertiu a tafanejar Instagram, poseu Barcelona al mapa dels llocs culturalment més interessants. Som-hi! ■

GRANS PORTADES

Nova York
Gent previsora: a Nova York ja preparen les acampades d'estiu.

Istanbul
Dotze pàgines dedicades als millors restaurants de la ciutat.

TRES D'INSTAGRAM

Una tria del que compartiu a #timeoutbcn

Textures i reflexos a la façana d'EADA Business School.

El Walden 7, a Sant Just Desvern, obra de Ricardo Bofill.

El cel de la Barceloneta vist amb ulleres de vacances.

TIMEOUTBCN

Escaneja l'etiqueta a Instagram per seguir-nos.

GRATIS BCN

Gaudeix de la ciutat per la cara

MARIA DIAS

NO T'HO PERDIS

CINEMA

30 anys +

El febrer del 1989, Keith Haring pintava el mural *Tots junts podem parar la sida*. Aquest documental de Lulu Martorell i Roger la Puente parteix de l'enregistrament de la intervenció per explorar tot el que ha provocat la sida en els darrers 30 anys a Barcelona.

→ MACBA. M: Universitat. Divendres 15. 19 h. Gratis.

TALLER

'Fake', còpia i 'remake'

En aquest taller de la Mobile Week Barcelona es debatrà i analitzarà la còpia i s'experimentarà amb eines que serveixen per reproduir de forma acurada objectes de disseny.

→ Ex-designer Project Bar. M: Poble Sec. Dv. 15. 17.30 h. Gratis amb inscripció.

MÚSICA

Ferran Palau

Blanc és el tercer disc en solitari de Ferran Palau. Un recull de cançons de pop metafísic "ingràvid, vaporós, borrós i hipnòtic", en paraules del cantautor, que presenta en petit format.

→ Centre Cívic Matas i Ramis. M: Horta. Divendres 15. 21 h.

MERCAT

On the Garage

Si a les rebaixes i a les segones rebaixes no heu trobat aquella ganga que buscàveu, potser teniu sort en aquest mercat d'intercanvi i, a més, practiqueu una mica de consum responsable.

→ Ovella Negra. M: Marina. Dg. 17. D'11 a 20 h.

CINEMA

Amors on FIRE!!

Films que parlen d'amor i diversitat sexual en una selecció comissariada per la Mostra Fire. Es projecta *Genderbende*, sobre cinc joves que no se senten ni homes ni dones, i *Plan B*, una ruptura sentimental amb venjança i sorpresa.

→ CCCB. M: Universitat. Dv. 15. 17.30 h. Gratis.

Trobareu moltes més idees per fer a Barcelona sense gastar ni un cèntim a **timeout.cat/barcelonagratis**

Time Out BARCELONA

Portada: IRISNEGRO

Plaça Reial, 18, 1a planta
08002 Barcelona |
Comercial i màrqueting T. 93 295 54 00
entrades@timeout.cat
Redacció T. 93 310 73 43
redaccio@timeout.cat
Administració T. 93 667 78 90

Conseller Executiu Eduard Voltas | **Directora General de Negoci** Mabel Mas | **Directora General Financera** Judit Sans **Directora d'Estratègia Digital i Serveis al Client** Fanny Campeny | **Directora** María José Gómez | **Director d'art** Diego Piccininno **Disseny** Marta Sagarra | **Edició gràfica** Maria Dias | **Cap de redacció** Marta Salicrú | **Redacció** Andreu Gomila, Maria Junyent, Josep Lambies, Ricard Martín, Eugènia Sendra; Aleix Cabau i Sebastià Portell (agendes) | **Web en català** Manuel Pérez | **Web en castellà** Erica Aspas | **Web en anglès** Jan Fleischer | **Notícies** Marc Andreu | **Col·laboradors** Xavier Amat, Laia Beltran, Javier Blánquez, Òscar Broc, Gerard Casau, Irene Fernández, Santi Fondevila, Violeta Kovacsics, Júlia Gamissans, Ivan Giménez, Maria Gorgues, Eulàlia Iglesias, Carlos Losilla, Oriol Malet, Beatriz Martínez, Aina Mercader, Iván Moreno, Juan Carlos Olivares, Josep Pedrals, Javier Pérez Senz, Marta Porter, Bàrbara Raubert, Martí Sales, Sergi Sánchez, Pere Vall, Daniel Vázquez Sallés, Nuria Vidal | **Correcció textos** Txell Coll, Rafel Soler | **Directora de Solucions Creatives i PR** Carlota Falcó | **Directora E-Commerce i Comercial** Aroa Cervantes | **Responsable de Comunicació i Sponsor** Clara Narvión | **Cap de Branded Content** Begoña García Carteron | **Social Manager** Alba Abelló | **Responsable de Progràmatica i Adops Digitals** Henar Pérez | **CRM Specialist TOS** Quim Almansa | **Màrqueting i Comercial** Esther Andrés, Angelo Benetti, Marina Quer, Anna Katafuchi, Mercè Llubera, Juan Carlos Baena | **Coordinació de publicitat** Carme Mingo Fabregat | **Administració i Finances** Guillem Catena, Eduard Poch, Marta Tapia | **Edita** Time Out Spain Media SL. Reservats tots els drets. | **Aquesta publicació no pot ésser reproduïda ni totalment ni parcialment sense consentiment del propietari. Tampoc no pot ésser transmesa per cap mitjà o mètode, ja sigui electrònic, mecànic o d'altre tipus. La revista no s'identifica necessàriament amb les opinions expressades pels seus col·laboradors.**

Impressió Rotocayfo Impresia Ibérica | **Distribució** Suscripress | **Dipòsit legal** B-44772-2010
ISSN 1888-3850 | **Time Out Digital ISSN** 2462-3385 | **Exemplar gratuït, prohibida la venda**

Amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya
Generalitat de Catalunya Departament de la Presidència
Difusió controlada per: pyd

Calleu. Imagineu un espai sense cotxes, veus, telèfons, crits, timbres ni passos. Cap soroll. Quin gust, eh? Nosaltres n'hem trobat catorze. I feu el favor de no llegir-los en veu alta

Per **Jordi Garrigós**

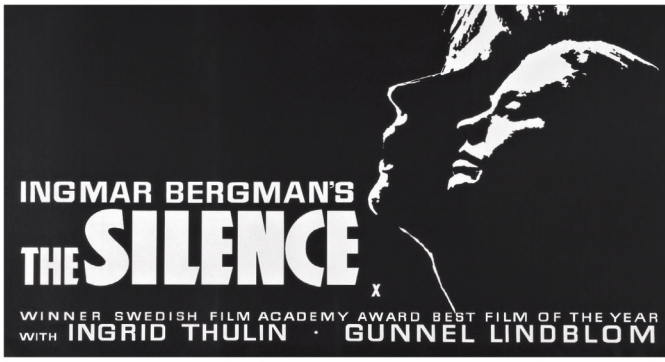

Talla la paraula
Bergman relata la incomprensió malaltissa entre dues germanes, amb el fill petit d'una d'elles, que se les mira mut.

sh

Calla i balla

Les paraules discoteca i silenciosa han deixat de ser un oxímoron; ara van de bracet gràcies a aquesta iniciativa per moure l'esquelet amb cascos posats. Pots ballar un reggaeton de J Balvin i que la persona del teu cantó mogui el cul amb una rumba de Gato Pérez. I tots tan amics, només depèn del canal que hagis escollit als auriculars que et faciliten a l'entrada. A més, el veïnat queda ben tranquil, perquè no hi ha contaminació acústica.

→ Terrassa de l'Hotel OD Sky Bar. Aragó, 300. M: Passeig de Gràcia. www.od-hotels.com

Enmig de la tempesta

Si hi ha un carrer vetat per l'amant del silenci més absolut, és el d'Aragó. Pretenies tenir una mica de tranquil·litat allà? Doncs més et val comprar un vidre de doble capa i resar una oració completa perquè la finestra del dormitori no miri a aquell oceà de cotxes. Nosaltres t'oferim una alternativa: baixar al claustre gòtic de la Puríssima Concepció, a tres metres de la cantonada amb Roger de Llúria: un oasi de calma en un dels indrets amb més trànsit de la ciutat.

→ Església de la Concepció. Aragó, 299. M: Pg. de Gràcia. www.parroquiaconcepcionbcn.com

A *Mulholland drive*, de David Lynch, hi apareix el Club Silencio, que el director de *Blue Velvet* va convertir també en un espai real, a París.

El benestar d'estar callat

Hi ha qui busca el lloc ideal per arribar al zenit silenciós com si fos un arqueòleg mirant d'esbrinar on s'amaga el Sant Graal. Els fans de la calma fan pelegrinatge a aquesta entitat sense ànim de lucre per buscar, com diuen ells mateixos, la "concentració, creativitat i benestar personal a partir del silenci". La primera pista que ens trobem davant l'opció correcta és en el nom: La Casa del Silenci, i el seu objectiu, "promoure l'educació en el silenci".

→ La Casa del Silenci. Manacor, 1. M: Lesseps. www.casadelsilenci.blog

Silenci reial del segle XIV

És possible que et vinguin al cap moltes activitats per fer a un monestir del 1327, i segur que la majoria seran d'allò més silencioses. El monestir de Pedralbes és una de les obres més monumentals i desconegudes de la ciutat, que té, en el seu claustre, el marc perfecte per a la meditació zen. Entre els mesos d'abril i juny hi fan meditacions guiades tots els divendres, de 8 a 9.45 h, per 4 €. Recordeu portar roba i calçat còmode.

→ Monestir de Pedralbes. Baixada del Monestir, 9. M: Maria Cristina. monestirpedralbes.bcn.cat

A la pel·lícula *Un lugar tranquilo* (2018), una família intenta sobreviure, fent el mínim soroll possible, a una invasió d'alienígenes ultrasensibles al so.

El gran blau

Els barcelonins podem posar-nos molt pesats si algú intenta menystenir la nostra gastronomia, l'arquitectura o Leo Messi. Però qui ho fa per defensar la fauna marina local? En tenim molta i de variada, només cal baixar uns metres a l'aigua per acompanyar-la en el silenci més absolut que existeix: el de la immersió. A Barcelona hi ha diverses escoles i centres de submarinisme on pots iniciar-t'hi, com Vanas Dive, que et permet batejar-te a la Mar Bella.

→ Vanas Dive. Av. del Litoral, 86. M: Poblenou. www.vanasdive.com

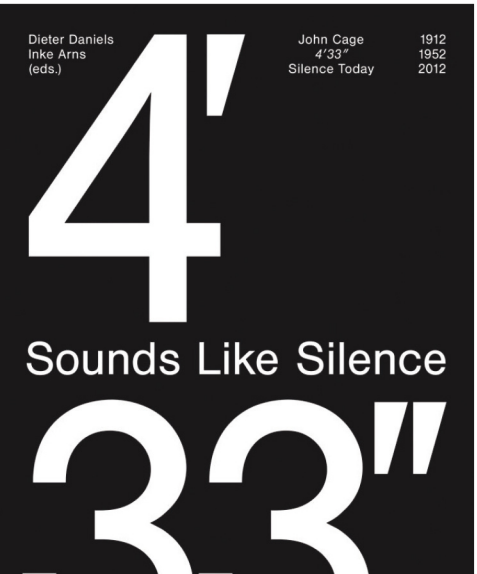

Escolta el silenci
El compositor avantguardista John Cage és l'autor d'aquesta peça que convida a gaudir-ne durant 4 minuts i 33 segons.

Gràcia no vol soroll

Deixant el centre històric a banda, si hi ha un barri habituat al càstig per l'excés de soroll a Barcelona és el de Gràcia. Sigui per l'alt percentatge de locals d'oci o per les bones temperatures, que ens fan sortir a les places, la Vila ja no sap com fer-s'ho per aturar el soroll a altes hores de la nit. És, doncs, de justícia poètica que el Jardí del Silenci sigui allà. Un espai centenari de més de mil metres quadrats on buscar la pau entre tanta totxana.

→ El Jardí del Silenci. Encarnació, 62. M: Joanic. www.bcnsostenible.cat

El silenci de la por

Palau de les Heures, plaça de la Revolució, plaça del Diamant i 307 del Poble-sec. Aquesta llista la formen els quatre principals refugis antiaeris que es poden visitar a la ciutat. Llocs de silenci, esclar, però no el de la pau sinó el de la guerra. Conservar-los i visitar-los és un deure que tenim amb la nostra memòria i la nostra gent gran. Allà van refugiar-se de les bombes feixistes i dels atacs més cruents i covards cap a la població civil dels últims 80 anys.

→ Diversos espais. Més informació a refugisantiaerisdebarcelona.blogspot.com

"It's oh so quiet, shh shh...
It's oh so still, shh shh...
You're all alone, shh shh...
And so peaceful until..."

It's oh so quiet (Björk, 1995)

El Sónar dels estudiants

Ens agraden les persones exigents, aquelles que quan volen escoltar òpera van al Liceu, o que asseguren que el Camp Nou és l'únic lloc per gaudir del bon futbol, res de televisió. Doncs per als sibarites de l'emmudiment, la llegenda diu que hi ha una biblioteca que és l'indret més silenciós de la ciutat: elBulli de tancar la boqueta. És la Biblioteca del CRAI Ciutadella, al campus de la UPF; l'antic Dipòsit de les Aigües de la ciutat, construït l'any 1874.

→ Dipòsit de les Aigües. Ramon Trias Fargas, 25-27. M: Ciutadella. www.upf.edu

Flotar sense gravetat

Les teories sobre com aconseguir el relaxament total són moltes i diverses, i silencioses. Una de les més (o menys) estimulants és la que proposa el Flotarium, el primer centre antiestrès de la ciutat de gravetat zero. Un concepte força innovador segons el qual entres en un aïllament sensorial flotant en l'aigua. Asseguren que és ideal per millorar els problemes d'insomni, depressió i ansietat, diuen que la tinent Ripley n'és fan quan va de visita turística a l'espai.

→ Flotarium. Pl. de Narcís Oller, 3. M: Diagonal. www.flotarium.com

hh

Xxxxxt, sisplau

Diuen que la primera feina de quasi tots els llicenciats en Història de l'Art són els restaurants de menjar ràpid. Mentida. La primera feina sempre és a un museu, fent callar la gent que no para de parlar entre sala i sala. De museus i galeries n'hi ha a grapats a Barcelona. Si busqueu aïllament, us proposem La Capella, pausa en plena voràgine del carrer Hospital, i el Museu Can Framis, on l'eco ressona com un bumerang entre l'obra d'artistes contemporanis.

→ La Capella. Hospital, 56. M: Liceu / Museu Can Framis. Roc Boronat, 116-126. M: Glòries.

Fer riure sense parlar

Una de les millors i més intel·ligents maneres de fer riure és quan ho fas sense soroll, com ho fan els mims, autèntics especialistes en la matèria. Si no us ve cap escena al cap, penseu en les pel·lícules de Charles Chaplin, o en Marcel Marceau, considerat unànimement com el millor mim de tots els temps. Potser no sereu tan bons com ells, però ho podeu intentar al Taller Clown, una de les diverses escoles de Barcelona per aprendre una professió màgica.

→ Taller Clown. Botella, 8. M: Sant Antoni. www.tallerclown.com

Buster Keaton
Rei d'una expressió muda com el cinema que feia. Comproveu-ho a *El maquinista de la General.*

Comunicar-nos callats

El món seria un lloc més silenciós (i potser millor?) si parléssim entre nosaltres en la llengua de signes. Una espècie d'esperanto amb el qual entendre'ns sense fer soroll ni discriminar persones sordes i/o mudes. Comencem la revolució apuntant-nos a un curset per aprendre llenguatge de signes i braille. A Barcelona hi ha diverses opcions com Agils, on adapten la comunicació i la informació a les persones amb discapacitat sensorial, per donar-se a conèixer.

→ Agils Accessibilitat. Freser, 222. M: Navas. www.agilscomunicacio.com

"Words like violence, break the silence, come crashing in, into my little world"

Enjoy the silence (Depeche Mode, 1990)

Volem dormir

"Voleu fer el favor de callar!", l'últim gran servei de Jordi Pujol a la nació catalana va ser convertir-se en un mem. El patriarca de Convergència només volia una mica de silenci, com et pot passar a tu en trobar-te amb un so inesperat que et destorbi el descans. En la guia pràctica per al civisme de l'Ajuntament de Barcelona pots trobar quins són els graus de decibels permesos i algunes recomanacions per no molestar la conciutadania.

→ Trobaràs més informació a www.ajuntament.barcelona.cat

Silenci etern

Volies silenci i pau? Doncs aquí en tindràs per a tota la teva vida. Al cementiri s'hi va principalment a morir, que és la cosa menys acústica del planeta, però també pot ser que vulguis passar a fer una visita a un ésser estimat o a veure la tomba d'alguna figura admirada per deixar-li una floreta. Un dels menys coneguts (i per tant, poc concorreguts) de Barcelona és el de Sant Andreu, inaugurat l'any 1839 als terrenys de la masia de Can Calç.

→ Cementiri de Sant Andreu. Garrofers, 35-47. M: Llucmajor. www.cbsa.cat

Fora de sèrie
Amb aquest disc extraordinari sobre el silenci i els *screen test* d'Andy Warhol us quedareu sense paraules.

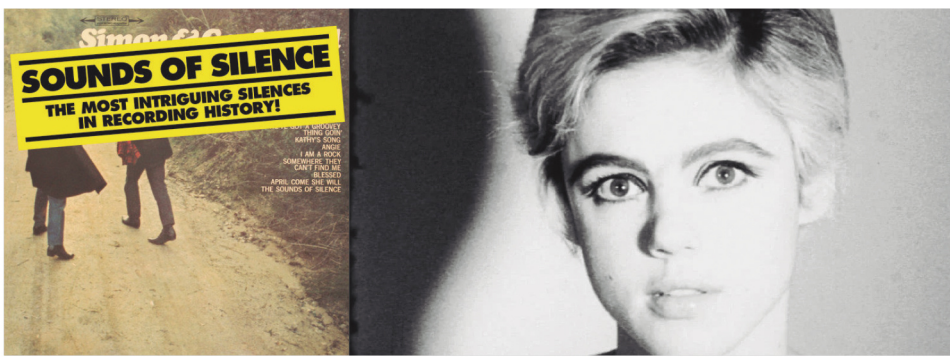

Una maleta buida de soroll

Potser amb totes les recomanacions que has llegit en aquest article encara no has trobat el teu lloc ideal per descansar de soroll a Barcelona. D'acord, tenim més opcions: fes la maleta i regala't un retir. La nostra aposta és el Centre de Meditació Tushita, a Arbúcies, que és un oasi de calma i pau on poder trobar-te a tu mateix, aprendre i provar d'aïllar-te del soroll del dia a dia a la ciutat en ple Parc Natural del Montseny. Respirar fondo sempre va bé.

→ Centre de Meditació Tushita. Parc Natural del Montseny. Arbúcies. www.tushita.es

Bloqueja les entrades

Acostuma a ser l'últim recurs dels detractors del soroll, sobretot a les nits. L'equació és senzilla: si el so entra per les orelles, tapa-les. Si vols aconseguir el mateix grau de silenci que a una cripta del segle XII, doncs pots utilitzar taps com Interapothek, taps de silicona que duren força temps i són fàcils de netejar. Ideals per dormir, estudiar i aïllar-se del planeta Terra. També n'existeixen de fets a mida, però poden arribar a costar més de 100 euros.

→ Taps de silicona Intherapothek. www.interapothek.es. 2 €/aprox.

"Y al despertar te recuerdo rodeada, de esa quietud con que vivías a mi lado, para velar por el silencio primitivo"

Las palabras son cansancio (El Último de la Fila, 1986)

Aïllament total
Amb aquests protectors auditius de 3M (20 € aprox.) podríeu dormir davant d'un bafle.

Fets al foc i sucats en salsa: calçots!

El febrer i el març són els mesos forts del ceballot. Hem buscat barbacoes a l'aire lliure, a menys d'una hora de Barcelona, per facilitar-vos la feina. Les brases, les feu vosaltres. Reserveu-hi taula (o aneu-hi d'hora) i lligueu-vos el pitet fort, que això taca.

Per **Maria Junyent i Ricard Martín**

Tot i ser un producte que es conrea a tot Catalunya, els calçots són originaris del Camp de Tarragona i, concretament, de Valls. Per això aquesta regió és l'única que té IGP: la indicació geogràfica protegida.

Torrent de Can Coll

Una bonica esplanada amb sol i ombra i taules de fusta, a 5 euros les grans i 2 les petites. No accepten carbó ni llenya de fora (el feix surt a 4,50 i el carbó a 5 euros) ni reserven taula, així que us tocarà matinar. També us deixaran un suport per a la graella i la llenya si pagueu 10 euros. Les barbacoes tenen quatre torns d'hora i mitja des de les 9.30 h i fins a les a 15 h. Hi podeu comprar gel, allioli i begudes.

→ Ctra. de Barcelona per Horta, km 2 (Cerdanyola del Vallès). T. 93 580 69 86. www.cansarda.com

Can Xec

La medalla d'or de les àrees de pícnic, per tradició (funciona des del 1945!) i per serveis: us ho llogaran tot, des de la taula (n'hi ha 300) fins als calçots, a 4,50 euros el manat de 25. Tenen 187 barbacoes, zones cobertes, un camp de futbol i llits elàstics. Les taules costen des de 14 euros (8 persones) fins a 32 (20) i inclouen barbacoa i aparcament. Només heu de reservar-hi si sou més de 50.

→ Vilanova, 53 (Montornès del Vallès). www.canxec.com

Parc del Pi Gros

Eureka: a Sant Vicenç dels Horts hi ha una bona zona verda amb taules i barbacoes d'ús gratuït. Hi ha 16 taules i 12 barbacoes, el que vol dir que en temporada alta (ara!) hi ha més gent que als concerts de la Mercè. Recordeu portar-hi els calçots, la llenya i una graella homologada. El carbó el podreu comprar a un petit quiosc del recinte a on també tenen begudes. Aprofiteu per visitar el parc!

→ Parc del Pi Gros (Sant Vicenç dels Horts). www.turisme.elbaixllobregat.cat

Can Via

Aquesta masia amb àrea de pícnic i barbacoes que la família Pascual regenta des de l'any 65 té taules exteriors, sense reserva, i interiors, amb reserva. Hi podeu portar la vostra llenya o comprar-ho tot allà, fins i tot els calçots, si els reserveu fins a màxim el dimecres abans del cap de setmana. També lloguen morters, pinces i porrons: el típic que t'oblides a casa. Vaja, que només hi heu de portar la gana.

→ Masia Can Via (la Palma de Cervelló).
www.canviaberenador.blogspot.com

El Cabirol

Un espai de natura i lleure de dues hectàrees en ple Parc Natural del Montnegre i el Corredor, entre Arenys i Vallgorguina, també amb una vintena de graelles i taules per preparar una bona calçotada entre alzines i pins. El preu per persona és de 3,50 euros, i amb això hi ha dret a taula i graella. També venen farcells de llenya a 3-3,50 euros, però tota la resta l'haureu de dur vosaltres.

→ Can Colomero, 1 (Vallgorguina).
www.espaielcabirol.cat

What the foc!
Cuinar calçots és senzill però no tothom en sap. Com que el foc ha de ser uniforme, feu servir branques petites i ben seques. Sabreu que estan fets quan xiulin i facin bombolleta. Per acabar d'escalivar-los, emboliqueu-los en paper de diari una hora.

El romesco
Tot i que cada regió té les seves variants, els ingredients principals, per a quatre persones, són aquests: mig all, una nyora, quatre tomàquets, 100 grams d'ametlles, 100 d'avellanes, quatre llesques de pa torrat, vinagre de vi blanc, oli d'oliva, sal i pebre.

A la ciutat

El Mussol

Una oferta variada, molt inclusiva, i de gran relació qualitat-preu: per 26 euros, una teula per cap amb 15 calçots, tres salses (romesco, hummus i pesto) i principals de pollastre, botifarra o bacallà a la brasa (per 2 euros més, tens graellada). Els vegetarians hi tindran croquetes de calçot i coca de verdures. Amb vi, pa amb tomàquet, aigua i postres.

→ www.mussolrestaurant.cat

El Melic del Gòtic

Res millor que gaudir dels plaers de la carn i la ceba allargada en un antic convent esdevingut braseria. La carn aquí és d'alta qualitat, feta amb saviesa al foc de carbó. La seva calçotada de cap de setmana no pot ser més generosa: calçots, graellada de botifarra, xai, botifarró, mongetes, patates rostides, crema catalana, aigua, vi i cafè, per 30 euros.

→ Montsió, 7. T. 93 317 19 91.

El Jardí de l'Àpat

I si no us podeu escapar cap al camp, fer una calçotada en aquesta magnífica masia urbana és la solució. Quantitat i qualitat: una teula amb dret a repetició de calçots, graellada de carn –botifarra i xai, quatre peces–, aigua, refrescos i vins (priorat o gandesa DO), cava i cafè surt per 33 euros. De facto, això és una tarifa plana.

→ Albert Llanas, 2. T. 93 285 77 50.

RESERVA ARA

Un tast de tot el que pots comprar a timeout.cat

MARIA DIAS

NO T'HO PERDIS

Amor 'foodie'

Què és? Menjar en algun dels deu millors nous restaurants de la Time Out Box a meitat de preu.
Per què hi heu d'anar? Per compartir l'amor per la gastronomia amb un bon còmplice, algú tan gormand com vosaltres. El pla és per a dos, per celebrar o no Sant Valentí.
Per què és especial? El Tarantín, La Picanteria de l'Escribà, el Telefèric... Fins a deu referències culinàries de la ciutat per descobrir abans que ningú.

→ Time Out Box. 49 €. timeout.cat/box

Guitar BCN: Javier Álvarez

Què és? 25 anys de trajectòria avalen el músic madrileny, que al festival de guitarra presenta l'àlbum que fa deu a la seva carrera.
Per què hi heu d'anar? Per descobrir com, tot i l'etiqueta de cantautor, Javier Álvarez sempre intenta dur la seva música una mica més enllà.
Per què és especial? *10* és un disc especial perquè arriba després d'anys de silenci d'Álvarez; ha estat produït per The New Raemon i també hi sentireu el baix de Ricky Falkner.

→ Luz de Gas. M: Diagonal. Dijous 28 de febrer. 21 h. 20 €.

Oui! Festival de Teatre

Què és? La gran festa del teatre francès a la ciutat, tercera edició d'un festival que a més d'espectacles ofereix lectures, taules rodones i projeccions.
Per què hi heu d'anar? Pel muntatge de Claudio Ponti, *La tente*, una aventura nocturna per a tots els públics (Fabra i Coats, ds. 16, 18 h).
Per què és especial? Han organitzat un concurs de crítiques teatrals! El veredicte es donarà a conèixer a la llibreria Jaimes el divendres a la tarda.

→ Institut Francès i altres espais. Fins al 17 de febrer. timeout.cat/teatre-frances

Vermut & Classic

Què és? Fer el vermut amb fil musical clàssic el diumenge al migdia al Jardí Mimosa de l'Hotel Mandarin Oriental.
Per què hi heu d'anar? Per gaudir d'una hora de música (a partir de les 12.30 h) a càrrec d'un quartet de corda en un entorn idíl·lic.
Per què és especial? La proposta és simpàtica: no és el més habitual maridar el vermut Izaguirre (acompanyat d'una tapa) amb melodies que s'interpreten als grans auditoris.

→ Hotel Mandarin Oriental. M: Passeig de Gràcia. Diumenges, 12 h. 18 €.

Experiències inoblidables als hotels de Barcelona

Què és? Els hotels compten amb una cada vegada més àmplia oferta d'activitats per seduir el públic local.
Per què hi heu d'anar? Per les lliçons magistrals sobre whisky i gin, pels tastos de vins i formatges, pels circuits de spa... l'oferta és llarga.
Per què és especial? Els hotels tenen una bullícia especial, i aquell punt de luxe que sempre fa gràcia d'explorar. Ara es converteixen en punts de trobada on compartir activitats singulars.

→ timeout.cat/experiencies-hotels

Teatre, música, gastronomia: troba les millors entrades a **timeout.cat/reservabcn**

Connecteu-vos amb Mobile Week

Si voleu saber més sobre la transformació digital a través de l'art, la ciència i la tecnologia, apunteu-vos a aquestes propostes gratuïtes

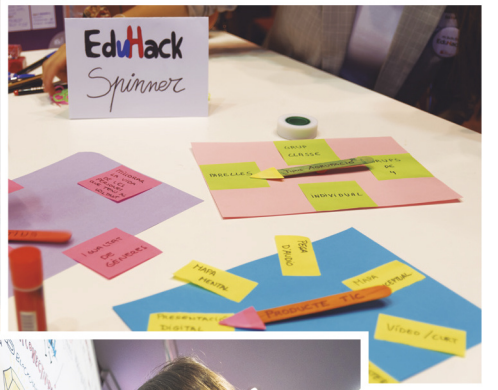

US HEU PARAT mai a pensar en l'impacte que està tenint l'era digital en el nostre dia a dia? Doncs ha arribat l'hora de reflexionar-hi! Del dijous 14 al dissabte 23 de febrer us espera la Mobile Week Barcelona, un esdeveniment impulsat per Mobile World Capital Barcelona que portarà xerrades, tallers i moltes altres activitats més a tots els racons de la ciutat! Us seleccionem aquelles propostes que no podeu deixar escapar.

Conferències

Sou d'aquells que ja considereu el mòbil una part més del vostre cos? Això us interessa! A *Connectats/desconnectats: la nostra relació dependent amb la tecnologia* (23 de febrer, Fàbrica Estrella Damm), la investigadora Amber Case parlarà de la nostra, cada vegada més, estreta relació amb el món digital.

I per als que us pregunteu per què sempre us apareix allò que voleu veure quan obriu Netflix, la xerrada *L'algoritme de l'entreteniment. Tries o et trien?* (dilluns 18, Biblioteca Jaume Fuster) resoldrà tots els vostres dubtes!

Tallers

Sempre teniu preparat un mem per a cada situació? Descobriu més sobre aquest fenomen trencador al taller *Memes: D'on venen? Qui són? A on van?* (dilluns 18, Biblioteca Nacional). I si voleu viure una experiència cinematogràfica gens convencional, no us podeu perdre la sessió de curtmetratges *Ciència-ficció o realitat* (21 de febrer, CC Cotxeres de Sants).

A més, un munt d'entitats col·laboradores també hi participaran i han preparat tallers tan interessants com *Mobilitza't: solucions per ser actius* (21 de febrer, INEFC). Un taller organitzat pel Col·legi de Professionals de l'Activitat Física i de l'Esport de Catalunya on trobareu un munt de secrets saludables per aplicar al vostre dia a dia.

En família

Voleu aprendre a crear un petit robot o una espasa de llum? A la Mobile Week Barcelona els més petits també poden aprendre i jugar! Experimenteu en família amb jocs d'electrònica musical, gaudiu de curtmetratges infantils o participeu en un taller sobre les *fake news* fet a mida per a nens i nenes.

Art i tecnologia

L'art sempre és a tot arreu, i aquesta vegada s'ha fusionat amb la tecnologia. Si us acosteu al Disseny Hub Barcelona del 14 de febrer al 16 de març, podreu gaudir de les obres seleccionades especialment per a aquesta edició. N'hi ha fins a catorze de diferents.

DE QUÈ VA...
Deu dies dedicats a la reflexió sobre la transformació digital.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Perquè us hi esperen xerrades, tallers, exposicions i moltes altres activitats gratuïtes!

→ mweek.com

Coses per fer

Coordina Erica Aspas
timeout.cat/que-fer

Les llanternes de TILT

Tres nits que ens enlluernaran

Una vintena d'instal·lacions us faran veure el Poblenou amb uns altres ulls. L'*Erica Aspas* fa el seu recorregut pel festival Llum BCN

ÉS EL SEGON any que el Llum BCN camina sol, sense l'aixopluc de les festes de Santa Eulàlia, amb entitat pròpia i tres dies que transformaran l'aspecte del Poblenou, que torna a ser el barri escollit per materialitzar la feina d'una vintena d'artistes d'aquí i internacionals i d'alumnes d'escoles de disseny, arquitectura i belles arts de la ciutat. El Poblenou ofereix un escenari variat, amb edificis moderns, restes de fàbriques del segle passat i espais deshabitats que s'ompliran de llum, visions i color.

Perquè us organitzeu el vostre recorregut particular, l'acció tindrà lloc al voltant d'un encreuament de carrers: Badajoz, Tànger, Sancho de Ávila, Almogàvers i Pere IV.

El DHUB és la institució que més actuacions patirà –gaudirà–. Seran un total de set. Un gran núvol artificial que acollirà un centenar de persones que reproduiran totes les fases d'una tempesta, i que també es veurà des de fora; la *Polyhedra* d'Alex Posada i Xavi Bayona creada expressament per ser instal·lada als Encants i jugar amb la seva teulada de mirall; un *mapping* a la façana del DHUB que evoca la presa de la Bastilla; i *Constellation*, intervenció de Joanie Lemercier i Paul Jebanasam que juga amb l'aigua i el cosmos.

Qui diu que la bola de mirall de les discoteques ha passat de moda? Al pati de Can Framis, Kyle McDonald i Jonas Jongejan han muntat *Light leaks*, amb projectors i –atenció!– 180 quilos de boles de miralls amb què dirigeixen una sofisticada coreografia de reflexos.

Passejant pel carrer Almogàvers hi descobrireu un passadís de peònies il·luminades i de llanternes retro gegants. Manolo Laguillo ha fet servir les escales d'emergència representatives del passat fabril del Poblenou que encara sobreviuen per fer un joc d'ombres invertides.

D'altra banda, trobareu les propostes de les escoles, per exemple, a l'antiga fàbrica Simon; a Can Picó, seu de Biciclot, cooperativa especialitzada en la bicicleta i on s'instal·larà *Cyclus*, una coreografia que recorda el recorregut del llum vermell de les bicis; i a l'Institut d'Arquitectura Avançada de Catalunya, on s'ha reproduït un bosc artificial fet de llum i que canvia d'aspecte segons la interacció i les veus del públic.

DE QUÈ VA...
Festival que experimenta amb les possibilitats de la llum.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Per percebre la ciutat i l'entorn d'una forma molt diferent.

→ Poblenou. M: Glòries, Llacuna i Bogatell. Del dv. 15 al dg. 17. www.lameva.barcelona.cat/santaeulalia/ca/llumbcn

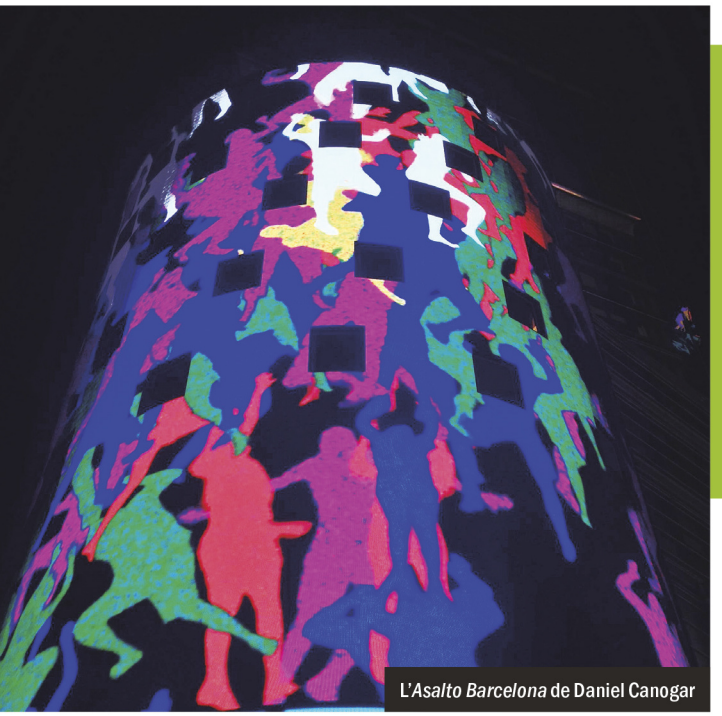

L'*Asalto Barcelona* de Daniel Canogar

Instal·lació *Light leaks*

Off Llum

Des del Poblenou Urban District proposen un recorregut alternatiu al Llum BCN els mateixos dies del festival. Espais creatius i artístics del barri decoraran els carrers amb projectes de petit format alhora que s'obren espais que normalment estan tancats en aquests horaris. A la Fundació Palo Alto es projectaran imatges en gran format de la història del barri així com les escultures retroil·luminades de Xavier Medina Campey i de Nei Albertí. El Museu Can Framis proposa un itinerari familiar centrat en les obres que tenen alguna relació amb la llum i amb taller posterior, i també hi participen la Galeria L&B –on es mostra el treball de Massimiliano Moro– i la Galeria d'Arte, amb la instal·lació *Divisió*. A més, els restaurants i bars Sopa, El Quinto i el Van Van Vartindran plats i programació aquells dies. ■

No t'avorreixis aquest mes
timeout.cat/febrer

CAP DE SETMANA IDEAL

Divendres

Dotzena Ronda: Opatov + Banani

L'Heliogàbal torna a fer la Ronda per alegrar-nos les nits. Aquest divendres és el torn de les guitarres amb fuzz, psicodèlia 70s i trompetes d'Opatov. Els acompanyen Banani.

→ Heliogàbal. M: Joanic. Dv. 15. 21 h. 8- 10 €.

ART

Charlotte Salomon

Últims dies per apropar-vos a la vida de l'artista jueva, intensa i marcada per l'amor, la mort i el patiment familiar.

→ Monestir de Pedralbes. FGC: Reina Elisenda. De 10 a 19 h. 5 €.

CONFERÈNCIA

Trobades amb... Hey Studio

Verónica Fuerte, fundadora de l'estudi, parlarà de com és arribar a ser un referent en identitat de marca, disseny editorial i il·lustració.

→ CaixaForum. M: Espanya. Dv. 15. 20 h. 5 €.

Dissabte

RUTA

Edificis viatgers

Traslladats, muntats de nou, tallats en parts... En aquesta ruta per Ciutat Vella i l'Eixample, a partir del llibre homònim de Jordi Peñaroja, veureu que hi ha edificis que no sempre han estat on són ara.

→ Plaça de Sant Jaume. M: Jaume I. Ds. 16. 11 h. 12 € (amb reserva prèvia).

DANSA

Barcelona Funky Training

Una sessió de ball per als fanàtics de les danses urbanes i per als curiosos que volen intentar-ho.

→ Centre Cívic Joan Oliver-Pere Quart. M: Les Corts. Ds. 16. 17 h. Gratis.

Cítric 2019: Amor oscuro

El 1983, uns 50 anys després de la seva escriptura, es van publicar per primera vegada, els *Sonetos del amor oscuro* de Federico García Lorca en una edició clandestina. Aquesta és la seva història.

→ Ateneu Popular 9Barris. M: Trinitat Nova. Dissabte 16. 20 h. 8 €.

Diumenge

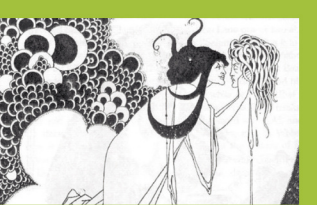

Salomé

Cicle per apropar l'òpera als joves amb la projecció de clàssics, explicació prèvia i torn de preguntes amb experts. La pròxima cita, *Salomé*, d'Strauss.

→ Lluïsos de Gràcia. M: Lesseps. Dg. 17. 17 h. 3 €.

FESTA

Sant Medir

Tret de sortida de la festa gracienca amb la tradicional cercavila popular amb foc que culminarà amb la lectura del pregó a la plaça de la Vila.

→ Plaça Trilla. M: Fontana. Dg. 17. 10.45 h. Gratis.

CINEMA

La amenaza del tiempo

L'Xcèntric programa aquestes filmacions autobiogràfiques d'Anne Charlotte Robertson i Carolee Schneemann.

→ CCCB. M: Universitat. Dg. 17. 18.30 h. 4 €.

Tens moltes més idees a **timeout.cat/cap-de-setmana**

NO T'HO PERDIS

Els anys compten

RACHEL GARCÍA

QUÈ US FA por de fer-vos grans? Les malalties i la mort? Però, què me'n dieu de la soledat? Ser oblidat per la teva família i per la societat et fa morir molt abans que el cor deixi de bategar. Els avis són les nostres arrels, d'allà on venim i, si tenim sort, allà on acabarem. Escolteu les seves històries encara que us semblin d'un altre món perquè tenen saviesa amagada, acaroneu les seves canes i resseguiu les seves arrugues perquè són testimoni d'una vida amb alts i baixos. Tots els homenatges a les iaies del món són pocs!

El divendres 15 s'inaugura a l'Arts Santa Mònica *Immenses elles*, una exposició amb 26 fotografies de tretze autors que ens ensenyen l'envelliment mitjançant retrats de dones de diverses cultures: Cuba, Croàcia, Xile, Espanya, Mèxic, Anglaterra...

La mostra sorgeix durant el procés de realització del documental *Guerreres del temps*, impulsat per la xarxa de dones creadores ReDespierta i l'Associació Cultural Trans-Fusión Cubana, amb entrevistes a sis dones que reflexionen sobre el significat d'envellir des de la seva experiència, i sobre el valor social que s'atorga a aquesta part de la població avui dia. El documental es projectarà cada dia, de dimarts a diumenge, en sessió contínua. ■ *E.A.*

DE QUÈ VA...
Homenatge visual a la vellesa des d'un punt de vista multicultural.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Perquè els avis es mereixen tota la nostra atenció i respecte.

→ Arts Santa Mònica. M: Drassanes. Fins al 10 de març. De dt. a ds., de 10 a 20 h. Dg., d'11 a 19 h. Gratis.

LA VANGUARDIA · GLÒRIES · FREEDAM · simon LIGHT UP EMOTIONS · NISSAN 100% ELÈCTRIC

Vine i veuràs el Poblenou sota una llum diferent!

• Projeccions i mappings
• Instal·lacions de llum
• Il·luminacions artístiques

Llum Bcn Poblenou

15·16·17 de febrer

barcelona.cat/llumbcn

BARCELONA CULTURA · Ajuntament de Barcelona

Amb nens

Coordina Erica Aspas
timeout.cat/nens

Nature morte cubiste, Maria Blanchard

DE QUÈ VA...
Contes sobre dones extraordinàries en les seves professions.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Perquè són sessions inspiradores i necessàries.

→ Dissabtes del 16 de febrer al 30 de març. 17 h. Gratis (aforament limitat).

Vides de conte sense fades

PINTORES, ARQUEÒLOGUES, MATEMÀTIQUES, dissenyadores, estibadores... Totes elles dones que viuen amb passió la seva professió i que podreu conèixer gràcies a *Petites històries, grans dones*, set sessions de contacontes que tindran lloc a set museus de la ciutat: el MNAC, la Fundació Miró, el Museu Marítim, el d'Arqueologia, el de Ciències Naturals, el del Disseny i el Museu Picasso. Cada museu ha triat dues dones afins a la seva temàtica o que tenen algun vincle amb la seva col·lecció i han encarregat a les escriptores Victoria Bermejo i Anna Manso –guionistes, entre d'altres, d'*Una mà de contes*– la creació d'històries curtes basades en les seves biografies.

Hipàtia, Lina Bo Bardi, Mari Chordà, Cristina Caparrós, Ana Mir, Montse Colell... "Són dones que han lluitat per fer-se un espai al món i ho han fet amb qualitat", ens diu Bermejo, que ha escrit els contes sense moralitats i tal com raja. "Si m'ha tocat parlar de maltractament o de fugides, ho he fet tal com és", afegeix. En això hi coincideix plenament l'Anna Manso: "No he amagat res, la naturalitat sempre és la millor solució". La primera sessió serà el ds. 16 al Museu Picasso i està dedicada a María Blanchard, pintora, i a Fernande Olivier, que va ser una de les primeres parelles de Picasso abans que fos un pintor famós a tot el món. La Ïo Valls serà la narradora i l'Àfrica Fanlo il·lustrarà cada conte en directe.
■ *Erica Aspas*

PORT VELL
BARCELONA

DEL 14 DESEMBRE 2018
AL 03 MARÇ 2019

WWW.CIRCORALUY.COM

DAVID RUANO

Terra Baixa

150 anys de cultura i barri al Poblenou

ANTONI BOFILL

Tosca

Bufeu espelmes! L'emblemàtic Casino l'Aliança del Poblenou està d'aniversari i ho celebra amb un munt d'activitats per a tots els gustos i edats

JA FA 150 anys que una de les institucions més icòniques de la nostra ciutat protegeix el teixit associatiu del barri de la millor manera: omplint-lo de cultura. Fundada el 1869 per una cinquantena de veïns, l'Aliança del Poblenou ha estat des de sempre un centre de dinamització cultural i un punt neuràlgic del barri. I ara, per celebrar els seus 150 anys d'activitat, ha preparat una programació d'allò més completa que durarà fins al desembre.

Amor pel teatre

L'Aliança del Poblenou sempre s'ha caracteritzat per la seva especial devoció pel teatre i queda clar que en el seu 150è aniversari tampoc hi podia faltar. Us haureu d'agafar ben fort a les butaques de la mítica Sala Gran perquè us hi espera Lluís Homar i la seva exitosa obra *Terra Baixa* (6 d'abril, 21 h). Si encara no l'havíeu vist, ara és el moment perfecte per fer-ho. I és que serà una ocasió única per poder gaudir del talent d'aquest actor en solitari fent ressonar les parets de l'Aliança.

Música per als més petits

Al llarg dels anys, el centre s'ha obert a nous públics i ha ampliat el seu nombre d'activitats juvenils i infantils. El 18 de maig (18 h) els més petits podran gaudir de *Ma, me, mi... Mozart!*, on un grup de fans estrambòtics i divertits us aproparan l'obra d'aquest compositor a través de la seva música i molts somriures.

Els clàssics mai fallen

L'òpera del Liceu arriba al barri! Amb l'objectiu d'acostar aquest gènere a tothom, fa anys que el Liceu omple d'òpera places i carrers de la ciutat. I ara ho farà a les portes del Casino amb tot un clàssic: el 28 de juny podreu gaudir de *Tosca*, de Puccini. I com a colofó de fi de festa, el 21 de desembre (21 h) el cantautor Paco Ibañez finalitzarà a l'Aliança del Poblenou la gira de l'espectacle *50 años del Olympia*, que commemora l'actuació que va fer a París el 1969.

DE QUÈ VA...
L'Aliança del Poblenou fa 150 anys.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Perquè ho celebra amb una programació espectacular.

→ Rambla del Poblenou, 42. T. 93 225 28 14. www.casinoalianca.cat

Ma, me, mi... Mozart!

Cinema

FARES SOKHON

El nen que no existeix

Parlem amb la libanesa Nadine Labaki de la seva pel·lícula 'Cafarnaúm'. Per *Josep Lambies*

DESOLADORA I NECESSÀRIA, així és *Cafarnaúm*, l'última pel·lícula de la directora i actriu Nadine Labaki, a qui potser recordareu per títols com *Caramel*. Parlem amb ella per telèfon i ens explica que tot va començar fent treball de camp a les barriades de l'extraradi de Beirut, una fossa de misèria humana, xerrant amb els nens que es trobava pidolant pels carrers. "Són nois maltractats, que han patit abusos i pallisses, que han estat a la presó, que han passat fam i fred, que han vist els germans morir per negligència, per inanició, perquè van caure pel balcó un dia que no hi havia ningú a casa per vigilar-los", relata, serena. Al final de cada conversa, ella els preguntava si, malgrat tot, estaven contents de seguir vius. "Molts em deien que no, que no entenien què hi feien aquí, si ningú no els havia d'estimar, i que preferirien ser morts".

"Molts d'aquests nanos diuen que preferirien ser morts"

Labaki va decidir que volia traduir aquesta ràbia en una pel·lícula, i així va escriure el guió de *Cafarnaúm*, que tracta d'un nen, en Zain, que denuncia els seus pares per haver-lo dut al món. Un nen de mirada trista, colpejat, raquític per desnutrició i sense papers. "En general, aquests nens no tenen identitat, perquè inscriure'ls al cens costa pel cap baix 100 dòlars, i són famílies amb deu o dotze fills que no tenen res", explica Labaki. Per a la resta del món, en Zain no existeix, és un gos abandonat o en tot cas un criminal en potència en qui és millor no confiar. Va néixer condemnat a existir al marge, a sobreviure o a morir sense ajuda.

El noi que fa de Zain és, de fet, un refugiat sirià. Feia deu anys que vivia en una precarietat absoluta quan la directora de càsting de la pel·lícula el va trobar. "Era en un carreró, empaitant un pollastre, jugant amb els seus amics, i hi havia alguna cosa als seus ulls que de seguida ens va fer pensar que era ell", segueix Labaki. "De fet, ni tan sols no crec que arribi a actuar. Tot el que fa a la pel·lícula és la seva vida, és fruit del que li ha passat". El veiem, brut i estomacat, arrossegant cassoles abonyegades, corrent per la carretera amb un nadó a coll, traient un instint d'animal acorralat per sortir endavant com sigui. Un sac d'ossos, menut i afamat, que es belluga amb urgència i neguit. El seu somriure lluminós, congelat a la pantalla en l'últim segon de metratge, no se'ns oblidarà mai. ■

El candidato

ESTRENA DE LA SETMANA

DE QUÈ VA...
El senador Gary Hart va caure en desgràcia per un escàndol d'adulteri.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
No hem d'oblidar que Reitman és el director de films com *Juno*.

→ Dir. Jason Reitman (EUA, 2018). 113 min.

UN ANY DESPRÉS de l'estrena de *Tully*, Jason Reitman dirigeix *El candidato*, tal vegada un intent de tornar al territori polític que va marcar el seu salvatge debut a *Gràcies per fumar*, on ens explica la història del candidat a la presidència Gary Hart (Hugh Jackman), que el 1987 va caure en desgràcia per culpa d'un afer extramatrimonial. I doncs, quin és el problema? Vista en l'era post-Trump, a la pel·lícula se li noten les intencions. És com si tota l'estona poguéssim sentir la veu de Reitman dient-nos: "Us podeu creure per quines coses tan insignificants ens escandalitzàvem aleshores?".

Obsessionada per esdevenir una sàtira hipercafeïnada sobre els mitjans de comunicació, a la manera de la sèrie de Robert Altman *Tanner'88*, es perd el focus real de la història, que es troba en el personatge de Vera Farmiga, que fa de l'esposa enganyada i manipulada per facilitar el camí del mascle al cim. Ens passarem la pel·lícula esperant sentir un monòleg seu a porta tancada, en què per fi es reivindiqui. Però aquesta escena no arriba mai. "L'única cosa que t'he demanat és que no em deixes en evidència", demana ella, amb gentilesa. El film la relega a un segon terme, sotmesa a l'arrogància del marit fins i tot en la intimitat, per centrar-se només en la figura de l'altra, Donna Rice, a qui encarna Sara Paxton, la dona que es va convertir en carn del circ mediàtic. ■ *Joshua Rothkopf*

Més crítiques a **timeout.cat/estrenes-cine**

Cafarnaúm

DE QUÈ VA...
Un nen denuncia els seus pares per haver-lo dut al món.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Pel protagonista, pel seu instint de supervivència tan animal.

→ Dir. Nadine Labaki (Líban i França, 2018). 126 min.

AQUESTA HISTÒRIA COMENÇA amb un noiet molt jove, en Zain, que espera en un jutjat del Líban. Fa un temps que és a la presó, condemnat per haver apunyalat un home. Ara ha denunciat els seus pares per haver-lo dut al món. Ningú no sap realment quina edat té, però un examen mèdic estima que ronda els 12 anys. Nadine Labaki dirigeix un drama que en un principi pot semblar-nos una sàtira, on hi ha nens empresonats i nenes forçades a casar-se que es queden embarassades. Però en el fons d'aquest relat corprenedor hi ha un realisme nu que descriu, sense edulcorants, els ambients de pobresa dels barris més deprimits de Beirut, sempre a través dels ulls d'aquest nano, interpretat magnèticament per un migrant siri que té en la mirada una llum angelical i, alhora, una ràbia acumulada al llarg de tota la infància. ■ *Anna Smith*

Alita, àngel de combate

DE QUÈ VA...
Una nena *cíborg* en mans d'un científic que en té cura com si fos el seu Pinotxo.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Si us agrada el ciberpunk encara gaudireu d'alguna escena.

→ Dir. Robert Rodriguez (EUA, 2019). 142 min.

TITÀ DEL CINEMA, James Cameron mai no prestaria el seu nom a cap producció avorrida. És sorollós, és èpic, és grandiloqüent. Però avorrit, no, això mai de la vida. Ara bé, en aquest enervant *blockbuster* de ciència-ficció que coescriu i produeix, ha estat ben a punt d'aconseguir-ho. L'únic que ens manté atents a la pantalla són els excessos visuals i les escenes d'acció ciberpunk, que aviat queden camuflats en un llenguatge de mitologia *tech-porn* sense cap tipus d'interès. *Alita* és l'adaptació d'un manga de Yukito Kishiro situat en un futur 2563. Feia més de 20 anys que Cameron lluitava per tirar endavant aquest projecte, que per una raó o una altra se li ha anat escapolint entre els dits. Ara, i en mans del director Robert Rodriguez, ens arriba en un moment en què les fantasies distòpiques ja estan més que esgotades. ■ *Phil de Semlyen*

Bomb city

DE QUÈ VA...
El cas de la mort de Brian Deneke, un punk de Texas conegut per la seva cresta verda.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Qüestiona el sistema judicial americà.

→ Dir. James Brooks (EUA, 2017). 98 min.

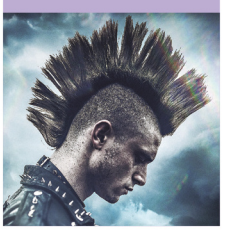

LES HISTÒRIES BASADES en fets reals no són cap novetat, però sí que viuen una revifada. Sovint, són pel·lícules que deixen clar el seu vincle amb la història mitjançant un cartellet i en què preval la moralitat simplista per damunt d'allò que podríem anomenar realitat. *Bomb city* és una d'aquestes propostes, ja que il·lustra la confrontació entre els punks i un grup d'esportistes a la ciutat texana d'Amarillo a finals dels 90, una baralla que derivaria en la mort del punk Brian Deneke. Aquell va ser un crim d'odi que va evidenciar que l'aspecte físic d'una persona podia determinar una sentència. En aquest sentit, el discurs és obvi. El dubte es troba en la manera en què *Bomb city* es relaciona amb els fets: sovint, cau en el sensacionalisme, tant en el retrat del conflicte com en l'intent de trobar una certa bellesa a partir d'un recurs tan senzill com la posta de sol. La seva conclusió és noble, però per aprofundir-hi potser val més la pena revisar les paraules de Manuel Delgado a *Ciutat morta*, quan parlava de la joventut, l'aspecte, les tribus urbanes i la dissidència. ■ *Violeta Kovacsics*

Perdiendo el este

DE QUÈ VA...
Seqüela de *Perdiendo el norte* a la caòtica Hong Kong.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Miki Esparbé i Julián López se les empesquen per salvar els mobles.

→ Dir. Paco Caballero (Espanya, 2019). 89 min.

FA UNS ANYS que *Perdiendo el norte* va voler retratar còmicament els infortunis d'una generació de joves espanyols tocats de mort per la crisi econòmica, que es veien en l'obligació de provar fortuna a països europeus més pròspers. *Perdiendo el este* segueix el mateix model, però la seqüela perd alguns dels personatges centrals per donar espai a les personalitats més exagerades: la de l'atribolat Braulio (Julián López) i la del capsigrany Rafa (Miki Esparbé), que ara busquen el seu lloc en la superpoblada Hong Kong. De feina, en troben més aviat poca, però sí que aconsegueixen col·leccionar prou enganys, equívocs i ficades de pota protocol·làries per seguir fent girar la desgastada roda de l'humor basat en els tòpics castissos, les diferències culturals i els motlles de la comèdia d'embolics romàntica. Com a mínim, quan el guió justeja (que és sovint), l'ofici dels actors empeny les situacions cap endavant, sobretot en el gloriós moment escatològic en què Julián López emula la dieta insectívora de Nicolas Cage a *El petó del vampir*. ■ *Gerard Casau*

EL MILLOR DE LA CARTELLERA ALTERNATIVA DE LA SETMANA

7 La bruja

En la seva òpera prima, Robert Eggers viatja al 1630 per explotar el terror religiós dels primers colons a l'Amèrica del Nord en un treball altament inquietant sobre els perills de la fe cega.

→ Filmoteca. M: Liceu. Dissabte 16. 22 h. 4 €.

6 Família no nuclear

Un viatge per diferents experiències de vida comunitària urbana sorgides a partir dels anys 60 i 70 que posen en qüestió la família nuclear. Un projecte de Joan López Lloret.

→ CCCB. M: Universitat. Dimecres 13. 19 h. Gratis.

5 La virgen de los sicarios

Els violents carrers de Medellín són l'escenari d'aquesta crònica realista, dirigida per Barbet Schroeder, que relata la història d'amor entre un sicari jove i un escriptor.

→ Filmoteca. M: Liceu. Dimarts 19. 18.30 h. 4 €.

4 Stronger than a bullet

Un documental sobre Saeid Sadeghi, fotògraf durant el conflicte Iran-Iraq, que reflexiona al voltant de temes com el poder de la imatge, la ideologia i la propaganda.

→ Zumzeig. M: Tarragona. Dimarts 19. 3-7 €.

3 Los mejores años de nuestra vida

William Wyler (*Vacaciones en Roma*) dirigeix aquest drama sobre el retorn d'un soldat. "La pel·lícula millor dirigida que he vist mai", va dir-ne Billy Wilder.

→ Phenomena. M: Sant Pau/Dos de Maig. Dl. 18. 18.20 h.

2 El apartamento

L'obra mestra de Billy Wilder, amb Jack Lemmon i Shirley McLaine. Divertida, romàntica, trista, enginyosa i molt intel·ligent. Poder veure-la en pantalla gran és tot un luxe.

→ Phenomena. M: Sant Pau/Dos de Maig. Dv. 15. 17 h. 7 €.

1 Las cinéphilas

La 27a Mostra Internacional de Films de Dones arrenca amb el programa Documentalistes llatinoamericanes. Obre el cicle *Las cinéphilas*, de María Álvarez, un documental sobre les experiències cinèfiles de tres jubilades.

→ Cinemes Girona. M: Verdaguer. Divendres 15. 20 h. 4,50 €.

Teatre i dansa

Coordina Andreu Gomila
timeout.cat/teatre

Més estrenes a **timeout.cat/teatre-febrer**

ALIPIO PADILHA

DE QUÈ VA...
Un dinosaure passa pel psicoanalista per tornar al seu temps.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Teatro Praga és una de les companyies del moment.

→ Hiroshima. M: Paral·lel. Dj. 14 i dv. 15. 16 €.

Conversa amb el dinosaure

Els lisboetes Teatro Praga arriben, per fi, a Barcelona amb l'espectacle nostàlgic 'Before'. Per *Andreu Gomila*

LA 'SAUDADE' ÉS aquella paraula portuguesa intraduïble, que té a veure amb l'enyor barrejat amb una certa tristesa o melancolia. Pedro Penim, un dels quatre directors de la companyia lisboeta Teatro Praga, va descobrir a Istanbul que el fenomen no era exclusiu dels portuguesos, que en turc també hi havia un mot per expressar el que en podríem dir 'anhel' (*özlem*) i va decidir muntar un espectacle al respecte amb un dinosaure. El xou es diu *Before*, el podrem veure a la Hiroshima i serà la primera vegada que una de les *troupes* més en forma d'Europa ens visita.

"Hem fet un viatge al passat, una mena de regressió, que comença en l'avui de l'obra, el 2017, i va reculant, reculant, reculant, fins que no pot recular més", ens diu Penim, que recorda allò que sempre es diu que "per entendre el present has d'anar al passat, però arriba un moment que no pots anar més enrere". El dinosaure és el protagonista, ja que és ell qui no es troba en el moment històric que li pertoca i serà qui ens farà retrobar-nos amb altres vides.

Penim creu que el passat està sobrevalorat: "El passat és com els filtres d'Instagram, que no són sempre reals", dispara. I la *saudade* no és més que una manera de "justificar el mal de viure el present". Ell, doncs, el que ha fet a *Before* és donar-li al mot un llustre d'ironia.

Com a aquí, la crisi econòmica a Portugal ha estat catastròfica, cosa que ha provocat, diu Penim, "una relació molt esquizofrènica amb la *saudade*". "Ens ha crescut el sentit de l'humor i ens fan gràcia les pròpies desgràcies: vivim drames postdramàtics", remata.

Són difícils de definir, els Teatro Praga, ja que canvien d'estètica sovint. Però sí que tenen certes línies mestres, afirma el director: inspiració en les arts visuals i el cinema més un llenguatge no formalista i introvertit. "Mirem de mesclar la forma política de fer teatre amb una estètica molt determinada". ■

PARLEM AMB Sílvia Ferrando

LA DRAMATURGA I directora és la ment que hi ha darrere la companyia revelació del moment, José y sus hermanas, que ens va deixar bocabadats amb *Los bancos regalan sandwicheras y chorizos* la tardor del 2017. Si aleshores feien un potent exercici de memòria històrica, ara tornen a l'atac amb *Arma de construcción masiva*, una peça sobre l'educació.

A la companyia, tu ets la veterana i els actors són molt joves.
El primer espectacle, de fet, va ser un taller amb els meus exalumnes de l'Institut! I sí, som una companyia on hi ha dues generacions. Ells en tenen 20 i jo passo dels 40. Però això és molt important per les lectures que fem de les coses i les maneres de treballar: sempre hi ha diversos punts de vista i, sense arribar a convènce'ns, fem alguna cosa en comú.

Com porteu l'èxit? Va ser arribar i moldre!
L'èxit de *Los bancos regalan sandwicheras y chorizos* va ser una sorpresa a la qual hem anat responent. No oblidem que allò va ser un taller que va sortir bastant bé. Ara, amb *Arma de construcción masiva*, hem treballat amb un escenògraf i un il·luminador, i hem fet evolucionar el vídeo i la música en directe.

Parleu només de l'educació a l'escola?
La família i l'escola són el centre. Però també tot el que ens ve de les imatges, dels mitjans de comunicació... Anem de la Institución Libre de Enseñanza i Ferrer i Guàrdia fins a Instagram. Tot passa pel relat i com el relat que ens venen, ens acaba construint com a persones.

Quin relat?
Aquí hi entra la memòria històrica, les expectatives que tenim, etc. I tot el que ens hem cregut, que ens condiciona molt la vida, des de la religió fins a la ciència. No tenim en compte que també els relats científics cauen.

Heu treballat com amb l'espectacle anterior?
A partir de l'autoria compartida i sense limitacions estètiques.

L'educació és el gran fracàs de l'Espanya contemporània?
No és el gran encert. Vivim en un país que ha patit moltes reformes educatives. Però a les aules hi ha profes molt bons. Tenim una educació que pretén respondre a les necessitats del mercat. I, per tant, són les empreses les que decideixen els plans d'estudis. ■ *Entrevista d'Andreu Gomila*

→ Tantarantana. M: Paral·lel. A partir del dc. 20. 12-21 €.

Pocahontas o la verdadera historia de una traviesa

★★★☆☆

DE QUÈ VA...
La desconstrucció de la vida de Pocahontas.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Per compartir la força i la veritat de Bàrbara Mestanza.

→ Sala Beckett. M: Poblenou. Fins al diumenge 17. 10-15 €.

UN VIBRANT PROJECTE col·lectiu, encapçalat per Bàrbara Mestanza, sobre el fracàs de narrar la vida d'un personatge real (l'índia Matoaka) sense altra biografia que l'escrita pels que van usar la seva història per justificar un relat d'extermini i hegemonia cultural. Una víctima des de la primera trobada amb John Smith, encara gairebé nena, fins a la seva mort amb només 21 anys, ja mare d'una filla que mai no va poder criar i d'un fill amb el marit anglès, John Rolfe. Una dona sense veu pròpia sacrificada pel gran manipulador: Walt Disney.

La proposta potser peca d'abastar més del que és el cor de la denúncia. Però quan Mestanza es concentra en el propòsit nuclear i es despulla metafòricament, aquest muntatge adquireix una intensitat que impacta. Dos són els moments clau. El primer, quan desgrana els motius d'acceptar la plena alienació casant-se amb l'opressor. El segon, quan, despullada de disfressa i perruca, l'actriu comparteix amb el personatge la impossibilitat de narrar com a dona amb honestedat. ■ *Juan Carlos Olivares*

Likes

★★☆☆☆

DE QUÈ VA...
L'ambició d'aconseguir diners i popularitat amb els *likes*.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Un tema molt actual amb un tractament de comèdia esbojarrada.

→ Versus Glòries.
M: Glòries. Fins al 24 de febrer. 10 €.

EL PENJO O no el penjo, aquesta és la qüestió. I no és trivial, perquè ja sabem que entre la jovenalla –i la no tan jovenalla– quasi tot val per aconseguir el major nombre de *likes*. Això els passa als quatre personatges de la nova obra de Roc Esquius. Un guitarrista (què fa assegut en un despatx?), una dissenyadora, una novel·lista i un programador, en un *coworking* però sense feina i sense cap horitzó laboral, que descobreixen la màgia dels *likes* a les xarxes socials de manera accidental. Poden guanyar diners. Ser *influencers*. Tot i el final, amb què l'autor sembla voler llançar una alerta sobre els perills que comporten les xarxes, és tan sols un apunt crític dintre d'una comèdia tan densa com una sopa d'aigua i tan agitada com un daiquiri a la coctelera. 90 esbojarrats minuts d'una història adreçada a un públic que no demanarà res més. ■ *Santi Fondevila*

Primera història d'Esther

★★☆☆☆

DE QUÈ VA...
Un exercici d'amor a la llengua, un clàssic d'Espriu.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
El treball de dicció de la companyia és força reeixit.

→ La Gleva. FGC: Plaça Molina. Fins al 17 de febrer. 12 €.

L'AMOR AL TEATRE, com en diu el director Xavier Tarrangüel, és molt poderós i nia els centenars de grups de teatre d'aficionats que amb sacrifici i il·lusió es comprometen amb la musa Talia per viure moments excepcionals. Aquest de ben segur és el cas del grup Vuitè4ART i del seu director que, amb motiu del desè aniversari de la mort del catedràtic Ricard Salvat, i amb la inestimable col·laboració de l'Altíssim Joan Anguera, li reten homenatge amb una de les obres, i no són poques, que Salvat va estrenar. Una obra gens fàcil de Salvador Espriu molt lligada a uns difícils moments de la llengua catalana. Gens fàcil en la dicció del garbuix de paraules que fa servir el poeta de Sinera. I cert que la companyia ha treballat la dicció de manera que la paraula arriba clara. I ja que amor amb amor es paga, valguin, doncs, les estrelles. ■ *S.F.*

Música i nit

Coordina Marta Salicrú
timeout.cat/concerts

'Bromance' de trap i pop

Cupido és el fruit de l'amor entre Pimp Flaco i Solo Astra, però no són gelosos i estan disposats a compartir-lo amb tu. Una de les seves fletxes ha tocat de ple el cor de la ***Marta Salicrú***

PIMP FLACO RAPEJAVA que era "l'amor en persona" a *<3*, inclosa al *Terremoto turquesa* (2017) que va publicar amb el seu germà Kinder Malo. Ara dispara versos amb l'arc directes al cor, i les fletxes li passen en forma de *hits* de pop vaporós de Solo Astra, quartet canari establert a Madrid. Com en totes les relacions a distància, hi ha molt d'anar i venir, i el Flaco va amunt i avall de Sants a Atocha. El dijous 14, Sant Valentí, publiquen el seu primer àlbum junts: es diu *Préstame un sentimiento*, com la cançó que el pare del Millhouse d'*Els Simpson* canta a la seva ex per intentar reconquistar-la (si no heu vist el capítol, us avanço que fracassa; emoji de cor trencat).

"Veiem aquest projecte d'amor autèntic com una contraposició a les baralles del trap"

"Jo no tenia pensat actuar amb banda fins que els vaig conèixer. Si no haguessin estat ells, potser mai no hauria fet això", diu el Flaco, que va requerir-los per actuar al Sónar. "Ens vam fer amics i ens agradaven artistes similars, estàvem en la mateixa ona", explica Toni Díaz (teclista de Solo Astra), de Kendrick Lamar a Mac DeMarco, una barreja d'artistes del rap i del pop amb guitarres testimoni d'un moment en què en la música els continents estancs cada vegada tenen més fuites. El *bromance* els va portar a provar de fer un tema junts, i el resultat, *No sabes mentir*, el seu primer *single*, els va enamorar, fins al punt de casar-se en un grup. O *boy band*, els agrada dir, com les dels pòsters de la revista *SuperPop*. Compartint un sofà, a l'altra banda de la pantalla, en la finestra de l'Skype, es discuteixen quin dels cinc seria el bo, el dolent o el guapo; sobretot es barallen per ser el guapo. "Comences des de zero, no és com quan et passen un *beat*, que ja està fet i t'hi has d'adaptar. I d'allà neix alguna cosa que es va convertint en cançó", diu el Flaco, com un MC amb *sneakers* noves. L'enamorament és tal que acaben de parir el debut i ja van a buscar el segon, treballant en nous temes.

"Veiem aquest projecte d'amor autèntic com una contraposició a les baralles del trap", diu Luis Sansó (guitarra de Solo Astra). I en comptes del *braggadocio* fatxenda del trap, en un dels temes de l'àlbum el Flaco admet no tenir una mansió i viure "*en un piso pequeño con una habitación*". "En un tema de trap dir que casa teva és petita no mola, o sí, però no és el que es porta", afirma. Amb Cupido el que es porta són les cançons d'amor. I hi ha cinc nois en un sofà cantant-les per a tu. ■

DE QUÈ VA...
Cupido presenten el seu LP de debut al festival Cara·B.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Són el matrimoni perfecte entre trap i pop, tant els Cupido com el Cara·B.

→ Cara·B. Fabra i Coats. M: Sant Andreu. Dv. 15 i ds. 16, de 18 a 2 h. 25-40 €

Qui toca avui? **timeout.cat/concerts-setmana**

Urbà i guitarrer

ALICIA PADRÓN

Kinder Malo & Pimp Flaco
La faceta trapera del Flaco també es manifestarà al festival, al costat de son germà. L'estirp barcelonina amb més èxit de la música urbana.
→ Fabra i Coats. Divendres 15. 1.15 h.

Putochinomaricón
L'indiepop del segle XXI és *queer*, antiracista, electrònic i divertidíssim. Una de les revelacions del 2018.
→ Fabra i Coats. Dissabte 16. 1.15 h.

Soleá Morente
Bastint ponts entre escenes com son pare, l'aliança amb el pop de Napoleón Solo se li ha posat de conya. Ballareu amb ella.
→ Fabra i Coats. Dissabte 16. 21.20 h.

Rels B
El raper mallorquí és l'abanderat del so *old school* entre la nova onada del hip-hop.
→ Fabra i Coats. Divendres 15. 23.45 h.

La Zowi
La *mixtape Ama de casa* (2018) és la nova bufetada de la mami del trap. Hi posareu l'altra galta.
→ Fabra i Coats. Divendres 15. 20.25 h.

Novedades Carminha
Els gallecs presenten *Ultraligero* (2019), que arriba precedit de *hits* de pop amb *autotune*.
→ Fabra i Coats. Dissabte 16. 23.55 h.

Albany
Us trencarà el cor amb trap trist i introspectiu. Porteu-hi mocador.
→ Fabra i Coats. Divendres 15. 18.25 h.

Melenas
El futur és femení i també ho és el pop, com el de les de Pamplona. Us retornaran la fe en les guitarres.
→ Fabra i Coats. Divendres 15. 18.25 h.

Carolina Durante
Los Nikis de l'indie madrileny del s. XXI i fenomen del 2018 (ja abans d'ennoviar-se amb Amaia d'*OT*).
→ Fabra i Coats. Dissabte 16. 23.55 h.

"Soc feliç de ser arquitecte de la música més escoltada del món"

PARLEM AMB...

Grandmaster Flash

PARE DEL HIP-HOP i virtuós dels plats, el veterà DJ del Bronx va introduir la figura de l'MC. Història viva a la cabina del Razz.

Què et sembla l'ascens del hip-hop de l'*underground* al *mainstream*?
Soc molt feliç d'haver estat un dels arquitectes que ha ajudat a dissenyar una cultura i música que ara és la més escoltada del món.

Vivim bons temps per als *beatmakers*?
Els *beatmakers* d'ahir han esdevingut els productors d'avui, i em fa molt feliç, perquè la música és tan important com el rap.

Les teves innovacions encara són rellevants per entendre el hip-hop avui?
La repetició d'un bloc de música és essencial. Jo ho feia amb dos exemplars d'un vinil; ara es fa el mateix amb tecnologia moderna.

Què opines de les noves tècniques de producció?
M'encanten. Els productors fèiem servir *hardware* per obtenir un cert resultat; avui fem servir *software*. Com a científic, amb un estudi de gravació nou de trinca, és excitant.

Els *superstar DJs* mereixen tota la fama i els diners que tenen?
Em fa molt feliç l'èxit dels DJs que no només punxen sinó que també produeixen èxits, cosa que els acosta a un major públic. Crec que tots els DJs haurien d'apostar per això, per incrementar visibilitat i públic. És en el que estic ara.

Encara punxes amb vinil?
Amb un vinil que em permet portar un parell de centenars de milers de cançons en un disc dur.

Què et sembla punxar amb *laptop*?
Dona al DJ accés a centenars de milers de cançons, i avui això és molt important, perquè has d'anar armat amb tots els gèneres. La música no és negra ni blanca ni estrangera. És música a seques.
■ *Entrevista de Marta Salicrú*
→ Razzmatazz Clubs. Sala 1. M: Marina. Dissabte 16. 1 h. 16-18 € (amb copa).

LA CANÇÓ DE BCN

'Nou Barris'

→ **Els Catarres**

ERA L'ANY 2007. El Jan i l'Èric van abandonar la vida tranquil·la d'Aiguafreda i van anar a estudiar i viure plegats en un pis de Barcelona. "Tenia molts defectes, però era econòmic i estava ben comunicat. El barri era tranquil i agradable, ple de gent treballadora i de seguida ens hi vam sentir com a casa", recorda avui l'Èric. Els dos anaven força escurats, fins al punt que els van tallar la llum i l'aigua tres setmanes. "Ens havíem muntat un sistema d'anar a buscar aigua per torns a la font de la plaça amb garrafes i ens havíem de dutxar amb aigua freda. Recordo estar estudiant amb la llum d'una espelma bastants dies", confessa el Jan. De tot això parla aquesta cançó a ritme country inclosa al seu primer disc, *Els Catarres*, just darrere de la famosa *Jenifer*.

"Recordes quan vivíem a Nou Barris en un pis a sobre el forn al cul del món?", comença dient. Després parlen de la seva dieta a base de pizzes i fideus precuinats i de les nits de borratxera al Fellini, el Marsella i l'Apolo. El punt de partida sempre era l'estació de metro de Llucmajor, però l'únic que no concreta la lletra és l'adreça del pis. Aquí us la podem desvelar: passeig de Valldaura, 232, 1r 2a. Sí, a sobre d'un forn de pa. ■ *Nando Cruz*

"Recordes quan vivíem a Nou Barris en un pis a sobre el forn al cul del món?"

TOP 3 CLÀSSICA

Recitals, concerts, òpera... El millor de la setmana per *Pere Andreu Jariod*

PATRICK HARRISON

↑London Philharmonic

És una de les orquestres angleses més emblemàtiques, i ara aterra al Palau per oferir un concert sota la direcció de Juanjo Mena. S'hi podrà sentir una obertura de Sor, un concert de piano de Beethoven i una simfonia de Mozart. El pianista andalús Javier Perianes en serà el solista.

→ **Palau de la Música Catalana. M: Urquinaona. Dissabte 16. 20 h. 18-78 €.**

ZABET PHOTO

↑Lina Tur

La violinista eivissenca, acompanyada al clavicèmbal per Kenneth Weiss, interpreta un programa de música barroca, amb peces d'Arcangelo Corelli i d'Elisabeth Jacquet de la Guerre. Forma part del cicle Llums d'Antiga, que omple de música antiga diferents espais històrics.

→ **Capella Reial de Santa Àgata. M: Jaume I. Dijous 14. 20 h. 29 €.**

RICARDO RIOS VISUAL ART

↑Banda Municipal

La Banda fa el seu particular homenatge al Japó –un país on el fenomen de les bandes és extraordinari–, programant un concert amb obres d'autors japonesos o inspirades en la cultura d'aquell país. Douglas Bostock és el director convidat per a aquesta ocasió.

→ **L'Auditori. M: Marina. Diumenge 17. 18 h. 12-17 €.**

Més simfonies i àries a **timeout.cat/classica**

CURT CIRCUIT

Primeres confirmacions!

'77 [SEVENTY SEVEN]

PAU VALLVÉ

LAS RUINAS

OSO LEONE

DEKE DICKERSON & THE SEX-PHONICS

NOVO AMOR

THE GRAMOPHONE ALLSTARS BIG BAND

MARTA KNIGHT

Organitzat per: ASACC Associació de Sales de Concerts de Catalunya

Amb el suport de: fundació sgae

Amb la col·laboració de: AIE Artistas, TR3SC, OAD, Ajuntament de Barcelona, Generalitat de Catalunya Departament de Cultura

ESTRELLA DAMM

Venda d'entrades en **www.curtcircuit.com**

LGBTI

Coordina Sebastià Portell
timeout.cat/lgbti

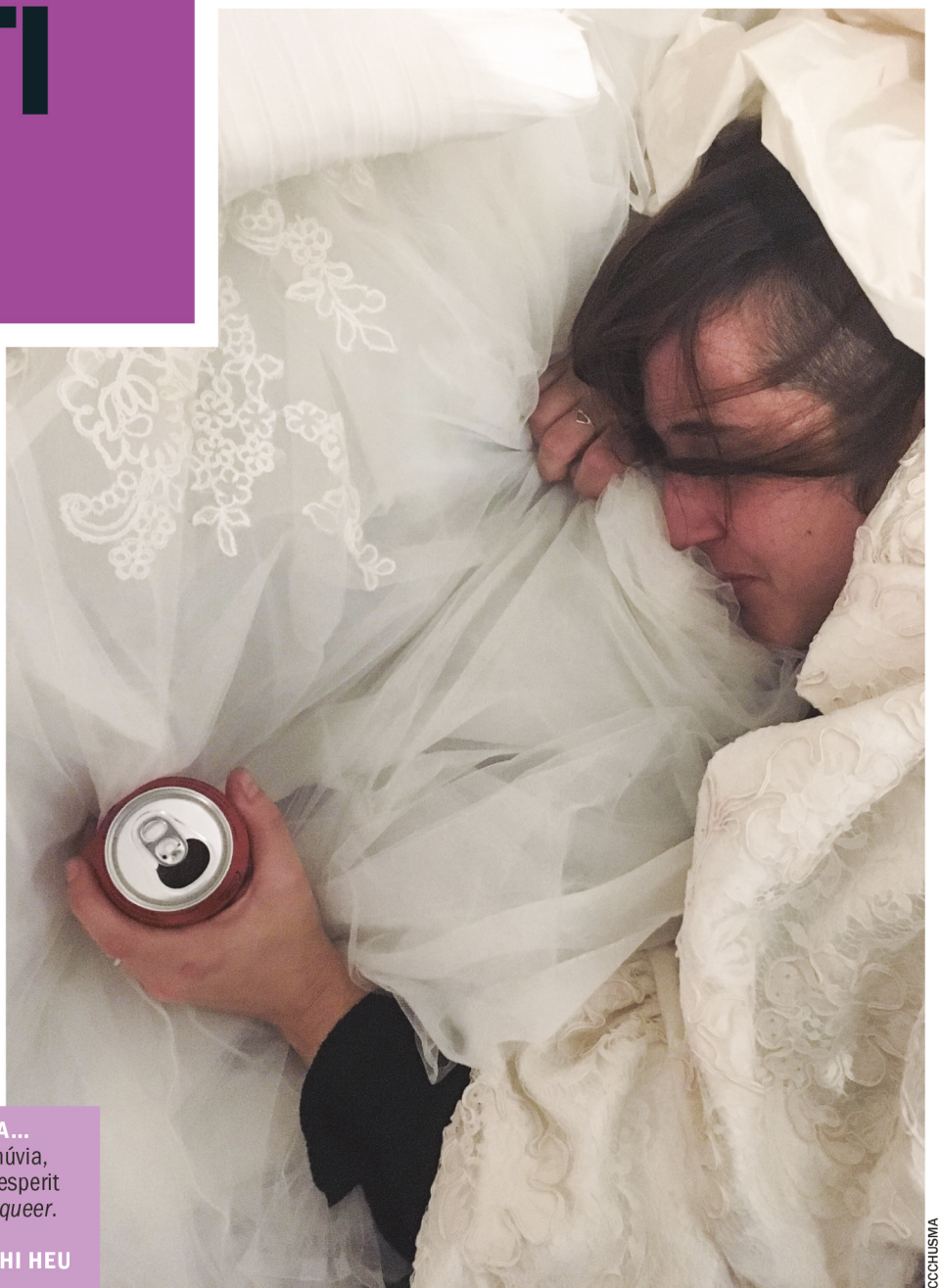

CCCHUSMA

Es caguen en l'amor

La CCCHUSMA us convoca a una festa sonada contra l'amor romàntic. *Sebastià Portell*

AIXÍ DE CONTUNDENT es mostra el col·lectiu CCCHUSMA: "Ens caguem en l'amor i en el sidral que tenim muntat, així no hi ha manera d'estimar-se". Divendres munten la Me Cago en el Amor Party, un sarau memorable a l'Apolo per combatre un dels dies més hiperglucèmics del calendari: Sant Valentí. "Totes diem que ens caguem en l'amor però alhora hi caiem de quatre grapes – afirma el col·lectiu–. Cagar-nos-hi també és un discurs del desamor que forma part de tot aquest imaginari, i volíem donar forma a la nostra frustració per caminar cap a un altre lloc". La proposta és variada i portada a l'extrem. Una festa tragicòmica dividida en cinc actes, que segueixen el ventall monògam definit per Brigitte Vasallo al recent assaig *Pensamiento monógamo, terror poliamoroso*. "No volem explicar una història d'amor –diuen les CCCHUSMA–, sinó *performar* un recorregut invers, demanar-nos quines coses podríem haver fet d'una altra manera entre el dia que vam conèixer algú fins al dia que maleïm haver-nos-hi creuat".

Comptaran amb Txus García i Vasallo com a mestres de cerimònies, fent "escenes de *marimoni* (amb r de *marimacho*)"; Job Polari, de director artístic; la música dels Cheb Lila x Sa.Ra.Sa; i el DJ @jotaemi, núvies que han jurat vestir-se com a tals per a l'ocasió i les companyes de Red Van Tatoo, que faran tatuatges en viu. Una nit ideal per a les "teresines de capvespre, que volen sortir una estona i tornar a casa a fer la cullereta amb el gat, i les que estan fins al monyo, les reincidents, les fans de Núria Feliu i de Rocío Jurado, les que no són ni prou modernes ni prou antigues per ser *vintage*. La púrria queer". CCCHUSMA es defineix com un "centre de cultura d'anar per casa, cultura mòbil i bastarda", com les "filles no buscades del CCCB", el seu Salvador Dalí, "amb tot de criatures sense cognom que li surten aquí i allà".

DE QUÈ VA...
Vestits de núvia, tatuatges, esperit bandarra i *queer*.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Poques festes ajunten tan bé activisme i ganes de ballar *hits* de Shakira.

→ Sala Apolo. M: Paral·lel. Divendres 15. 20 h. 5 € (amb copa).

Art

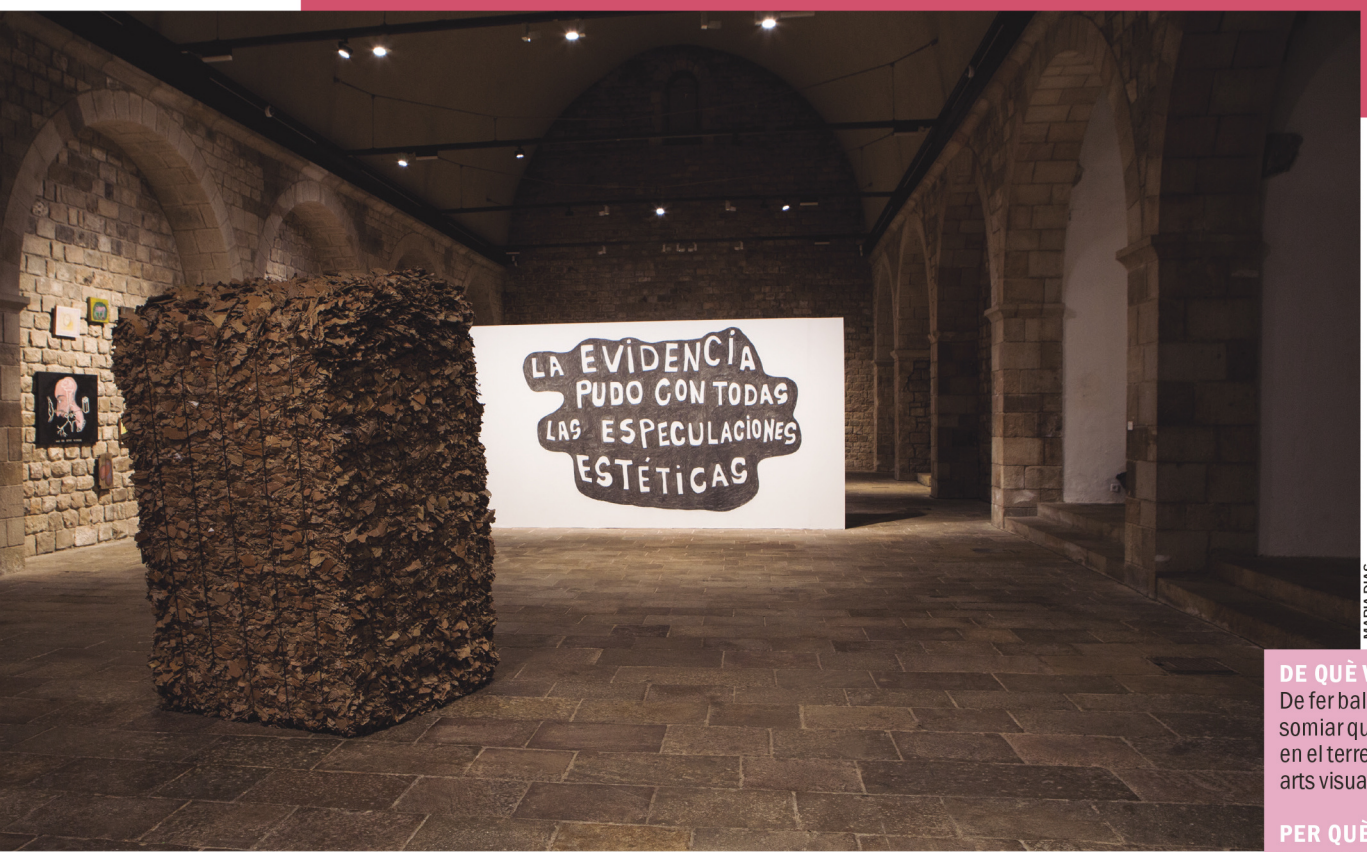

MARIA DIAS

DE QUÈ VA...
De fer balanç i somiar què vindrà en el terreny de les arts visuals locals.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Una exposició en sis actes, mutada d'acord amb la filosofia de l'espai.

→ La Capella. M: Liceu. Fins al 23 de juny. Gratis.

Vell temple per a les arts d'avui

La Capella celebra 25 anys d'art emergent local amb una exposició en sis episodis. Per *Eugènia Sendra*

ÉS UNA SALA d'exposicions, però no només. La Capella engegava el 1994 com a espai dedicat a l'art emergent contemporani –primer penjant de La Virreina, després de l'ICUB– i al llarg de 25 anys ha creat una escena que ara cinc comissaris reinterpreten en sis episodis de la mà d'artistes que havien exposat aquí, com Gustavo Marrone, que va ser a la mostra inaugural del 94 amb Manel Clot, i Carles Congost, i d'altres que ho fan per primera vegada. "Volíem posar de manifest com hem funcionat, aquest estar canviant sovint, i alhora projectar què pot ser La Capella en un futur", explica Oriol Gual, director del projecte.

Als 90, llevat de l'Espai 13 i la Sala Montcada, faltaven plataformes perquè els artistes locals poguessin presentar el seu treball sense un comissari com a mitjancer. Un buit que va intentar omplir La Capella, on "la relació directa artista-institució interessava", apunta Gual. El 2006 posarien en marxa Barcelona Producció, un programa de suport a la creació en què el jurat tria els projectes –expositius i no expositius– i també tutoritza el procés creatiu. "Tenim una trampa parada i els artistes venen", diu el director, que alhora assenyala la precarietat, invariable.

Per aquí han passat Antoni Hervàs i Tere Recarens, Dani Montlleó i Eva Fàbregas, Gerard Ortiz i Irene Solà, entre molts d'altres (no hi ha límit d'edat per presentar-se a Barcelona Producció). Gual duu la mirada encara més enrere, abans que La Capella fos tal. Aquí va veure-hi la monogràfica de Miró del 68: "La primera exposició que vaig visitar sol, i ja no m'he mogut d'aquí". ■

Més mostres a **time-out.cat/expos-2019**

Més mostres a **timeout.cat/exposicions**

TOP 5

Tornen a ser actuals

La cartellera permet redescobrir artistes inèdits o oblidats. L'*Eugènia Sendra* gaudeix de la seva pintura, dibuixos i fotografia a galeries i fundacions

1 DIANA RANGEL LAMPE

2 INSTITUTO LINA BO E P. M. BARDI

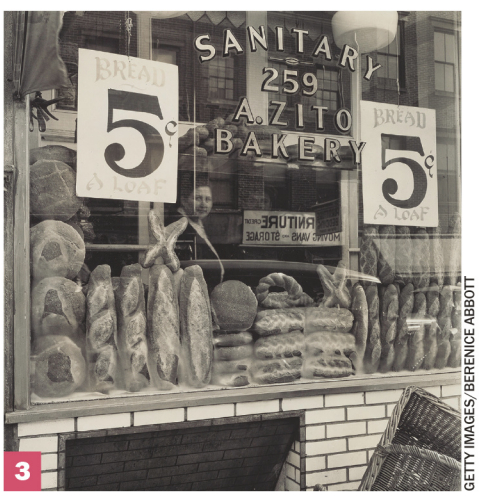

3 GETTY IMAGES/BERENICE ABBOTT

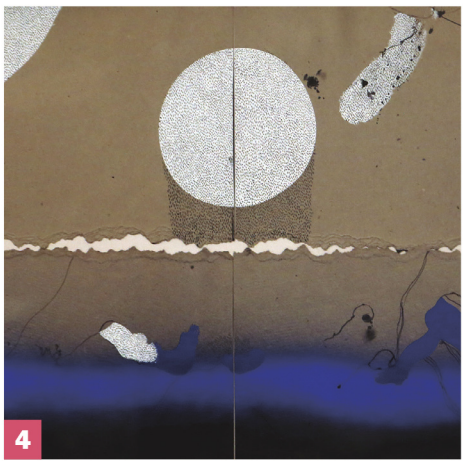

4

5 CORTESIA DE ROCIO SANTA CRUZ

1 En blanc i negre

La mostra recorre quatre dècades de la producció del tarragoní Joaquim Chancho amb una selecció acotada i monocroma. En aquesta tria de dibuixos i pintures en blanc i negre es distingeix el Chancho que treballa amb la vibració de la línia, el que explora un suport fràgil i delicat com és el paper i el que s'enfronta a la superfície abstracta. Una ocasió per retrobar els treballs del pintor de les retícules i la gestualitat, un artista que, allunyat d'escoles i moviments, ha sabut forjar un estil molt personal.

→ Ana Mas Projects. M: Santa Eulàlia. Fins al ds. 16 de març.

2 Lina Bo Bardi dibuixa

Per a l'arquitecta d'origen italià, el dibuix era un mitjà expressiu primordial i al seu arxiu va conservar-ne prop de 6.000. L'exposició en presenta un centenar juntament amb documents de la seva obra constructiva i imatges que reivindiquen el paper com a dissenyadora que va saber rellegir l'art popular brasiler en clau contemporània. A São Paulo trobem dues de les seves obres arquitectòniques de referència, el MASP (el museu d'art) i el SESC Pompeia, una antiga fàbrica reconvertida en centre cultural.

→ Fundació Miró. M: Espanya. A partir del divendres 15.

3 Portraits of modernity

Coneguda per haver retratat Nova York quan la ciutat era icona de la nova arquitectura i de la societat moderna, Berenice Abbott és una autora clau de la fotografia contemporània. Va estudiar a París i a Berlín, i va aprendre la disciplina de la mà de Man Ray, a través del qual arribaria a la fotografia d'Eugène Atget. Buscant editor per a l'obra d'Atget va fer cap a Nova York, on va canviar el retrat d'intel·lectuals que havia practicat a França per la fotografia documental. Una mostra ens apropa a l'obra de l'artista.

→ Fundació Mapfre. M: Passeig de Gràcia. A partir del dc. 20.

4 Matèries en erupció

Josep Guinovart per duplicat a Barcelona; a l'Espai Volart hi ha la retrospectiva i a la galeria de l'Eixample ofereixen una aproximació més íntima a l'artista, amb qui van treballar durant 30 anys. A més de les vistoses peces fetes amb uralita i dels paisatges a vol d'ocell creats amb fang, destaquen una sèrie de petits collages, de finals dels 70, on explota l'univers guinovartià. Estan fets de dibuixos i de trossos de fang i altres elements que ens recorden la terra i la natura que sempre va inspirar el pintor.

→ Joan Prats. M: Universitat. Fins al 28 de febrer.

5 Palmira Puig-Giró

La galeria RocioSantaCruz Art recupera l'obra de qui va ser mà dreta i parella de Marcel Giró. Es van retrobar al Brasil fugint de la Guerra Civil Espanyola i tots dos es van integrar al Foto Cine Clube Bandeirante, un grup representant de la modernitat fotogràfica; als anys 50 junts obririen un estudi de publicitat a São Paulo. La catalogació de les obres de Giró ha permès descobrir el treball de la fotògrafa, qui va signar imatges de natures mortes, paisatges i retrats experimentals i elegants emmarcats en la nova figuració brasilera.

→ RocioSantaCruz Art. M: Tetuan. Fins al 16 de març.

Menjar

Coordina Ricard Martín
timeout.cat/restaurants

FOTOS: MARIA DIAS

Un bar de barri

Romain Fornell i Òscar Manresa reconverteixen Casa Tejada en la seva versió d'un bar de barri... de Sarrià. Per *Ricard Martín*

EN ROMAIN FORNELL i l'Òscar Manresa tenen la mà trencada a l'hora de recuperar locals que albiren les peludes orelles de la decadència. L'últim *hit* d'aquesta fèrtil societat –gràcies a ells els saraus del *reboot* de Carvalho passen en un excel·lent Casa Leopoldo– és la reobertura de Casa Tejada, punt de trobada de la burgesia *fubolera* (el va obrir l'exjugador del Barça Justo Tejada el 1964, un extrem vigorós versàtil: al bar tertuliejava i feia marxar comandes amb idèntica electricitat). "Hem agafat el gust a fer líftings a llocs clàssics. En el fons, hi ha moltes coses noves que no tenen ànima –valora Fornell–. Intentem agafar llocs que han tingut molta ànima i hi injectem moral. Pensa que això ara podria ser la botiga d'una franquícia".

Casa Tejada ha passat del marró bodega al blanc marisc: enganxat al Turó Parc, sembla una actualització dels bons bars de peix de Roses. "Amb l'Òscar tenim catorze locals a Barcelona, tota la gamma de preus, i no n'hi ha ni un d'igual", diu satisfet. "En el fons és un bar de barri", prossegueix. Doncs sí; de barri de l'*upper*, però d'ús diari. Tenen una barra i una brasa Josper.

Per aquí passen cada dia 200 persones, la majoria veïns. Obre a la una del migdia, tanca a les dotze de la nit, i és un lloc versàtil: marisc sense gaire producció, ostres –tenen un comptador electrònic, en un mes i mig n'han venudes 11.000!–, tapes, brasa i còctels (bons tragos a 8 euros; a Sarrià això és *low-cost*). Han mantingut un apartat de tapes que remeten a l'antiga Casa Tejada, però a la seva manera: per Déu, que bones les braves de milfulls amb la salsa de nyores!, i l'ensalada russa de cranc reial és d'una quotidianitat sumptuosa.

Aquí la cosa va de luxe diari: demanes llamàntol blau nacional amb allada (14 euros) i amb unes pinces el desarmes i el suques en maionesa de wasabi. "Tots els plats estan pensats per compartir" és el mantra ubic. Acabes la jugada compartint una mitjana de vaca vella. "En cada local mantinc un toc d'identitat francesa", diu Fornell. I això ho trobarem en taules de formatges artesans –de 6 a 11 euros, amb fruites seques i melmelada–, tàrtars... i el carro de postres! Som en l'únic bar de tapes de la ciutat amb carro de postres: m'hi jugo una crep Suzette amb Grand Marnier. ■

DE QUÈ VA...
Un bar de tapes i marisqueria parit per dos dels millors cuiners (i empresaris) de Barcelona.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Tot és bo i està bé de preu, vista la qualitat del producte.

→ Casa Tejada. Tenor Viñas, 3. FGC: Muntaner. T. 93 782 12 36. 30-40 €.

NO T'HO PERDIS

ELS 'BAOS' DE L'HOSPI

→ Amadeu Torner, 41. M: Europa | Fira. T. 93 337 22 77. www.baolovers.com

This & That Co., un dels restaurants més interessants de l'Hospitalet, acaba d'inaugurar un servei de *baos* per emportar i a domicili. Fiable: els seus entrepans xinesos ajunten l'artesania de la casa –fan fins i tot el pa, us emportareu a la boca panets fets al vapor esponjosos i delicats– i les receptes del xef Pablo Carrizo. I la veritat és que en *baos* com el de galta estofada amb maionesa de curri o de confit d'ànec amb maionesa de porro a la brasa, s'hi aprecia el segell de plat saborós, sucós i ple de salsa de Carrizo. També en fan d'hamburguesa! ■

Cerveseria Santana

→ Penéscola, 27. M: Trinitat Vella.
T. 646 71 39 08. 10-15 €.

★★★☆☆

RESTAURANT DE LA SETMANA

FOTOS: MARIA DIAS

CUPONS DE L'ONCE penjats de les ampolles de licor i calendari de l'UD Torrente Parera; escurabutxaques i tele encesa; veïns, oficinistes i una quadrilla de pintors devoren esmorzars de forquilla repartits entre una barra minúscula i unes poques taules. Ets a Trinitat Vella. Li demanes a l'Eloy, l'amo, una ració d'ocellets fregits amb all i julivert; un platet ja gairebé desaparegut que va ser molt popular als bars madrilenys i del sud d'Espanya del segle passat i que actualment es fa amb un híbrid de guatlles de cultiu de consum legal. No poden ser més cruixents i deliciosos. Ho remates amb una tapa de *callos*. Fins, lleugers, gens greixosos i sense tuf. Ara ets a Trinitat Bella.

La mare i el tiet de l'Eloy es van instal·lar aquí provinents de Càceres a finals dels 70 i van obrir un bar de cuina regional que aviat es va convertir en una institució social, el Santana. Quan l'Eloy se'n va fer càrrec, va decidir mantenir els plats que li havien donat renom al barri (garrí, cua de bou, peus de porc) i introduir-ne de caça: senglar, cérvol i ocellets. El dissabte es fa paella, fideuà i caldereta per encàrrec. El menú del migdia dels feiners (9,80 €) és rumbós i variat. La Margarita, ex-Hotel Fairmont Rei Joan Carles I, és el seu últim fitxatge a la cuina. Visca La Trini! ■ *Mireia Font*

DE QUÈ VA...
Cuina feta amb orgull de barri.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Per comprovar que hi ha tot un món càrnic més enllà del pollastre, el porc i la vedella.

Reserva taula a **timeout.cat/restaurants**

Beure

Coordina Ricard Martín
timeout.cat/bars

IRENE FERNÁNDEZ

BAR DE LA SETMANA

V de Vermut

→ Manso, 1. M: Poble Sec.
T. 93 170 80 96.

★★★★☆

TAPAT PER BASTIDES s'amaga un local que té tots els ingredients per enamorar els bevedors professionals i té menys d'un mes. V de Vermut és una micrococteleria que vol captar l'essència del seu barri: el Paral·lel de la faràndula. Una estructura de teló metàl·lica serveix per emmagatzemar alcohols prèmium i per arribar als lavabos unisex has de travessar una taquilla de venda d'entrades. A més, la seva identitat està estretament connectada al llinatge del local.

DE QUÈ VA...
Hi fan uns còctels per sucar-hi pa, i encara no s'ho tenen massa cregut.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Espai de pel·lícula on el bàrman t'escolta. Tasteu-hi el vermut de la casa.

Els detalls de ferro recorden l'antiga ferreteria del barri. I el vermut, el producte estrella dels seus còctels, ret homenatge a la famosa vermuteria que ocupava la mateixa cantonada. Quan hi entres penses: "Aquí no hi cabem més de vuit". Però durant la nit comença a omplir-se i et ve al cap la cançó: "Una sardina... Dues sardines... Tres sardines...". I com elles, et recol·loques fins que, oh sorpresa, sou molts sense atabalar-vos. Que els bàrmans donin diàleg com a les pel·lis i busquin conquistar-te amb un combinat fet a mida, hi ajuda. També suma l'espectacle de cascades que fan amb els còctels, les flames, unes piruletes de sucre aromatitzades i espumes de sifó amb sabor de soda... I que sigui una cocteleria d'autor amb uns preus més que temptadors. ■ *Júlia Gamissans*

AMPOLLA DE LA SETMANA

Vermouth Padró & Co.

→ 18%. 12 €.
★★★★★

Ara que ja sabíeu de vi, us heu aficionat al vermut! Aquest té medalles per parar un tren. Al s. XIX, els vins de Tarragona gaudien d'un gran prestigi arreu, amb l'estil d'un Tarragona clàssic. I així l'han fet: tines de roure amb un cupatge de vi de solera. El toc màgic: les herbes. Els vins aromatitzats es degusten! Al nas és intens, dolçàs i punxant: avellanes, nous i figues seques. Tant dolç com amarg: perfecte per fer gana. ■ *Meritxell Falgueras*

EL CÒCTEL

UNDER MY SKIN

EL BAR
El Bluesman Cocktail Bar d'El Palace. Una copa d'edició limitada per San Valentí.

ELS INGREDIENTS
Bourbon, licor de cacau, pomelo i xampany. Homenatge a Sinatra, hoste habitual.

EL TRUC
Per 39 €, duet de còctels amb *petit fours* i concert (Dj. 14, 22 h. Dv. 15 i ds. 16, 23 h).

Tendències

Coordina Eugènia Sendra
timeout.cat/botigues

Més projectes macos a
timeout.cat/tendencies

Roba cuinada a foc lent

Murri són Selma Casals i Lambert Perera, devots de l'‘slow fashion' i la fotografia analògica. Per *Laia Beltran*

TOT I QUE sempre havia sentit curiositat per l'art i la moda, la Selma Casals es va graduar en Educació Social. "Em vaig equivocar, pel meu caràcter aquesta feina m'afectava massa", confessa. Un dia en un curs d'anglès, va conèixer una restauradora de béns culturals. Quan la va convidar a visitar el seu taller, la Selma va veure la llum: quatre anys més d'estudis que van culminar amb una estada de nou mesos a Sevilla, fent pràctiques en un taller de restauració tèxtil. "Aquí sí que vaig encertar", somriu tota múrria.

En paral·lel a l'aventura andalusa, a Barcelona es cuinava a foc lent un altre projecte. I tot perquè un dia la Selma va reptar la seva parella: per què no fas una col·lecció càpsula de roba per acompanyar les sabates? Lambert Perera, fundador de Les Chausseurs, va recollir el guant i li va donar la volta. "D'acord, però ho faràs tu". I és així com Selma Casals ha impulsat la firma que somiava vestir Selma Casals. "No creiem ni en temporades ni en tendències i sí en la comoditat i en la producció local. Per això som *slow fashion*", reivindica.

La primera col·lecció de Murri és una declaració d'intencions: una samarreta brodada i quatre bàsics – una jaqueta recta, uns pantalons, una falda midi i una armilla – que declinen en teixits naturals, el seu punt fort. "Ens agrada molt viatjar i sempre ho aprofitem per comprar-ne d'especials i de gran qualitat", assegura.

"Ens agrada viatjar i ho aprofitem per comprar teixits especials"

Amb aquesta elecció d'estampats de quadres i pana han construït una imatge de marca sòbria i amb un punt retro, que es reforça amb la seva aposta per la fotografia analògica. "És la gran passió del Lambert", diu la Selma, que també li fa de model. I així avança Murri, amb esperit de *nouvelle vague*. ■

→ www.murriclothes.com

BOTIGA DE LA SETMANA

Bekume

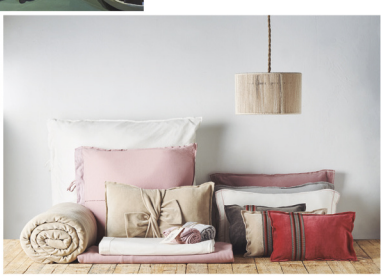

"TOCA'LS", ENS ANIMA. "Són llençols de punt de cotó de samarreta". Més tous de l'habitual, elàstics, pensats perquè siguin fàcils de rentar i usar; així és la roba de llar de Bekume, la marca de Núria Comella. "Tens el llit ben vestit estiu i hivern", apunta. Per a l'hivern el producte estrella és el nòrdic que no s'enfunda, dissenyat i patentat per Comella. Prové d'una família de tradició tèxtil, va treballar per a Filocolore, que també feia roba de llar, i el 2014 va engegar la seva marca. Ven *online*, té un peu al Mercantic i estrena la botiga a Sarrià, on es presenta el llit com a element decoratiu. L'acompanyen llums i ceràmiques artesanals, els llenços pictòrics de Marc Prat i la resta de productes del catàleg Bekume: hi ha coixins, tovalloles, pufs i una col·lecció de roba bàsica per a dona (aviat en tindran d'home). Tot està fet de cotó, tintat amb una paleta de flors seques, tallat i confeccionat al Maresme, elements que donen valor i encareixen el producte. Tot sigui per a un bon descans amb teixits amorosos. ■ *Eugènia Sendra*

DE QUÈ VA...
Fundes nòrdiques i llençols de punt.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
A més de la roba de llit, ens agraden els llums i els llenços que decoren la botiga.

→ Madrazo, 157.
FGC: Muntaner.
bekume.com

L'APARADOR

Els *scrunchies*, tan dels 90, ara tornen a recollir els cabells. Per *Laia Beltran*

↑ Vist al carrer

Portar un *scrunchie* –és a dir, una goma elàstica folrada de teixit– mola. I més encara si és estampat, ja sigui amb flors, llunes, ratlles o quadres. Us atreviu a recuperar aquesta moda amb aquest bonic disseny de Ganni? (16 €).

→ www.ganni.com

↑ Ànima urbana

Si us agrada portar una cua alta i estirada com fa la Rosalía, avanceu-la en tendències i decoreu el vostre pentinat amb un *scrunchie* trencador, com aquesta versió en vellut rosa pastel i mida XXL d'Asos Design (7,99 euros).

→ www.asos.com

↑ 'Made in Spain'

A la sèrie *Sexe a Nova York*, la Carrie Bradshaw odiava els *scrunchies*, però canviaria d'opinió si conegués els de llana moher de la marca Verbena. La suma perfecta de disseny i artesania que també podeu lluir al canell (38 €).

→ verbenamadrid.com

Escapades

Perquè els barcelonins necessiten de tant en tant agafar aire lluny de la millor ciutat del món

Amb:

FGC Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya

Patrimoni i natura

Us proposem un dia a Sant Cugat, amb una visita al monestir i una ruta amb bicicleta elèctrica per Collserola

A L'ALTRE COSTAT de la serra de Collserola hi tenim Sant Cugat del Vallès, un municipi ple d'atractius molt ben comunicat amb transport públic amb la capital catalana, especialment a través de la xarxa de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (FGC). Precisament FGC disposa d'un bitllet combinat (Turistren) que inclou els trajectes d'anada i tornada amb tren a Sant Cugat des de qualsevol estació de la línia Barcelona-Vallès, una visita amb audioguia al seu històric monestir, i el lloguer d'una bicicleta elèctrica equipada amb GPS i amb una ruta programada pel parc natural de Collserola. Fa bona pinta, oi? Doncs avui us proposem aquest programa, que només es pot adquirir amb reserva prèvia a través de www.turistren.cat.

Començarem al reial Monestir de Sant Cugat. Es troba al bell mig del casc urbà i va ser el més considerable de l'època medieval de tot el comtat de Barcelona. La gegantina rosassa gòtica que presideix la façana dona bona mostra de la seva rellevància; també els murs i les torres que, alçades al segle XIV, encara es mantenen dretes. La primera pedra d'aquesta abadia benedictina, però, es va col·locar al segle IX, i avui es conserva en molt bon estat l'església i, sobretot, el claustre, una autèntica joia del romànic amb uns capitells que per ells mateixos ja paga la pena la visita. El mateix claustre acull la seu central del Museu de Sant Cugat, al voltant del qual hi ha la sala capitular i les antigues dependències monàstiques.

Quan en sortim, anirem a recollir la bicicleta elèctrica a VAIC, al número 13 de la plaça de Lluís Millet. Seguint les indicacions del GPS podrem fer un magnífic itinerari per Collserola. No ens costarà endinsar-nos en la natura; de fet, més de la meitat del terme municipal de Sant Cugat es troba dins del parc natural. Som en un dels parcs metropolitans amb més hectàrees de tot el món. Gaudim-les i cuidem-les! ■ *Xavi Amat*

COM ARRIBAR-HI...
Tots els trens de la línia Barcelona-Vallès d'FGC s'aturen a l'estació de Sant Cugat.

ON MENJAREM...
A la Braseria La Bolera, molt a prop del monestir. Plats de cuina catalana tradicional.

→ www.turistren.cat

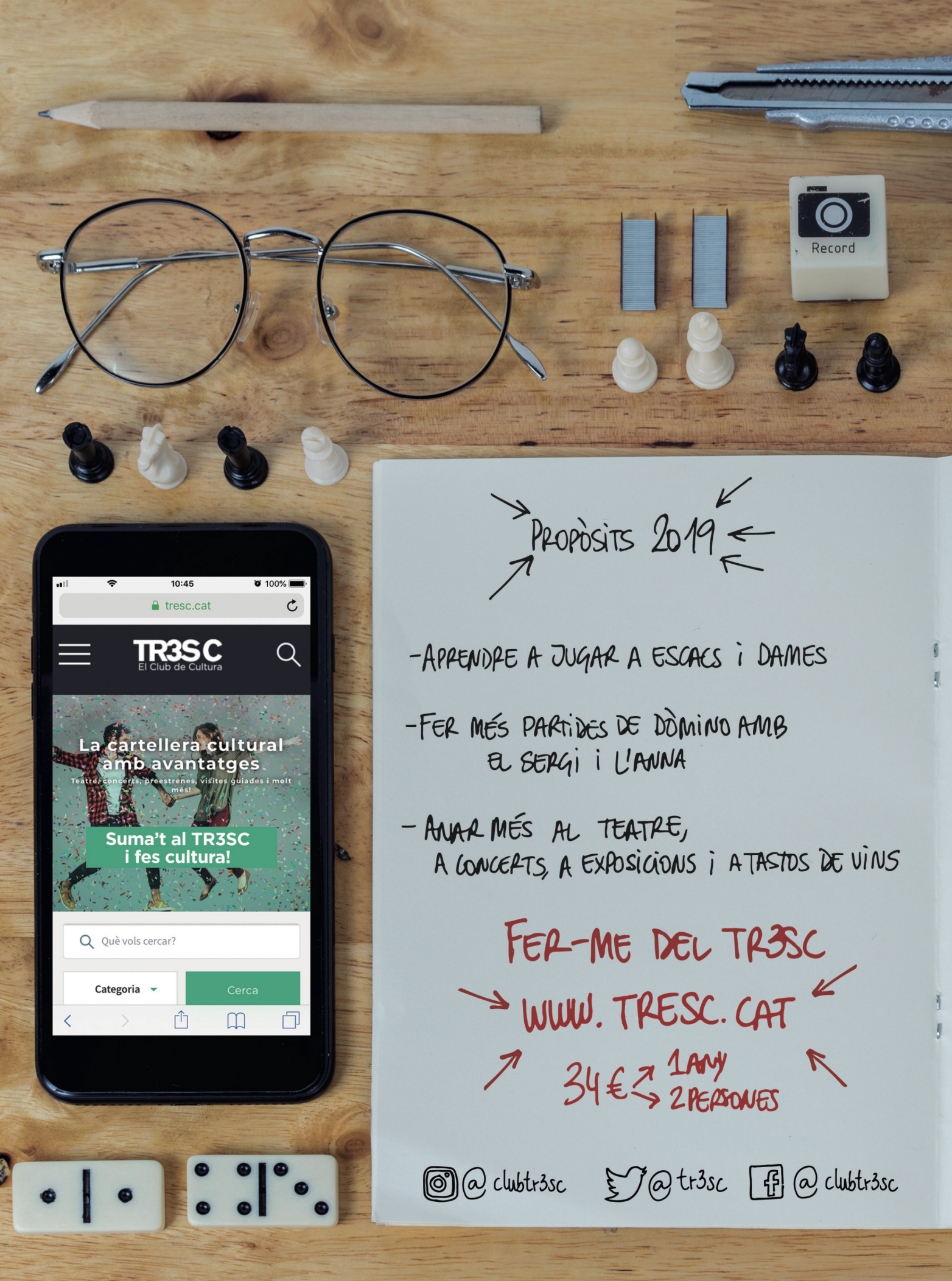
Record
10:45
100%
tresc.cat
TR3SC
El Club de Cultura
La cartellera cultural amb avantatges
Teatre, concerts, preestrenes, visites guiades i molt més!
Suma't al TR3SC i fes cultura!
Què vols cercar?
Categoria
Cerca
PROPÒSITS 2019
-APRENDRE A JUGAR A ESCACS I DAMES
-FER MÉS PARTIDES DE DÒMINO AMB EL SERGI I L'ANNA
- ANAR MÉS AL TEATRE, A CONCERTS, A EXPOSICIONS I A TASTOS DE VINS
FER-ME DEL TR3SC
WWW.TRESC.CAT
34€ 1 ANY 2 PERSONES
@clubtr3sc
@tr3sc
@clubtr3sc

lliure

GRÀCIA 7/02 A 3/03

DAVANT LA JUBILACIÓ

de **THOMAS BERNHARD**
direcció **KRYSTIAN LUPA**

Premis de la Crítica de Barcelona 2016 al millor espectacle, a la millor actriu principal per a Marta Angelat i al millor espai sonor.

amb la col·laboració de

Sabadell Fundació · Damm Fundació

mitjans patrocinadors

3/3 · iCat.cat · Catalunya Ràdio · La Vanguardia · Time Out Barcelona

entitat concertada amb

Ajuntament de Barcelona · Generalitat de Catalunya Departament de Cultura · Ministerio de Educación, Cultura y Deporte · Inaem · Diputació Barcelona